REEDITARE

EDITURA
GUTINUL
S.R.L.

Baia Mare, (4800) str. Ecaterina Teodoroiu, nr. 4,
Telefon 994/17177
Jud. Maramureş
1991

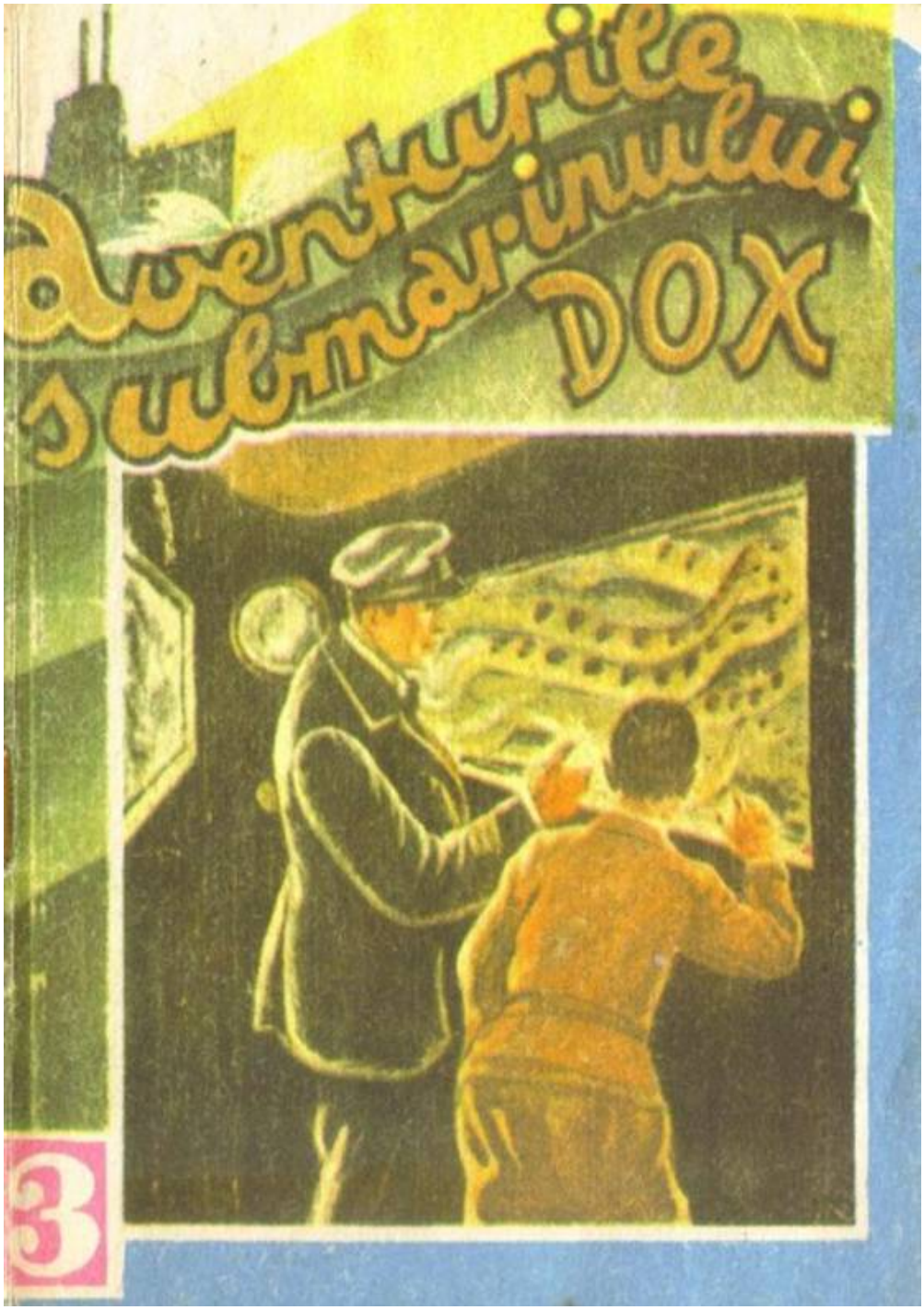
Aventurile
submarinului
DOX
3

REEDITARE

EDITURA
GUTINUL
SRL

Baia Mare, (4800) str. Ecaterina Teodoroiu, nr. 4,
Telefon 994/17177
Jud. Maramureş
1991

AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de NORA GALIN

Lupta prințului Ando

EDITURA Ig. Hertz BUCUREȘTI

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I
O FUGĂ PRIMEJDIOASĂ

TREBUIE să ne întoarcem la grotă, strigă căpitanul Farrow, căci de nu, bandiţii ne împuşcă pe toţi aici, pe poteca asta îngustă. Repede, băieţi, că-i primejdie de moarte!

— Să sperăm că Plundow o să le trimită o torpilă în coaste, mormăi Petre, — zău că n-ar fi nici un păcat!

— Mi se pare că de asta se şi tem, răspunse căpitanul, ia uitaţi-vă că se retrag. De altfel e mai bine aşa, vreau să evit cât pot o luptă. Aha, submarinul nostru e colo, departe, uite cum se înalţă periscopul.

— Păcat, acuma Plundow nu mai poate să le facă nimic, zise Petre, — stâncile ieşite în afară îi feresc de orice lovitură. Mare păcat! Aş fi preferat să-i văd Ia fundul golfului. Mă prind că o să ne pândească la ieşirea din golf, sau că o să ne întindă vreo cursă în tunel.

Căpitanul Farrow observă cu atenţie vasul piraţilor, care luneca acuma în tunelul îngust ce ducea de pe vulcanul de pucioasă în mare.

— Ne cunoaşte bine, şopti căpitanul atât de tare — încât putu să-l înţeleagă şi George — nu cred că o să plece fără luptă. Vrea să se răzbune că i-am smuls odinioară prada, pe care o credea sigură. Uite că se opreşte după prima cotitură. Ah, Petre, vezi? Aruncă bombe pe sârme şi le lasă în apă. Acum nu mai putem trece prin tunel.

— Mi se pare că e mai bine să mergem pe plajă şi să căutăm să ajungem în submarin, zise liniştit Petre. Acum văd că montează şi o mitralieră, dacă nu mă înşel.

— Ai dreptate, Petre, aprobă Farrow, — repede, băieţi Să sperăm că Plundow se va ridica în curând la suprafaţă. Dumnezeule, acuma începe şi vulcanul să erupă!

Un bubuit surd Izbucni din interiorul misteriosului vulcan şi făcu să se cutremure poteca îngustă, pe care se afla căpitanul Farrow cu oamenii săi. De astă dată, bubuiturile erau şi mai puternice decât atunci când George se afla în grota din fund, de unde voia să scoată comoara, moştenită de la Seels, bătrânul casier al tatălui său.

Din grotă, pe care abia o părăsise Farrow şi oamenii săi, ieşiră iarăşi vaporii galbeni de pucioasă, de astă dată însă, atât de deşi şi cu atâta forţă încât simţiră cu toţii că această erupţie a vulcanului era neobişnuit de puternică.

Fără să mai stea la gânduri, marinarii urmară porunca căpitanului şi coborâră cât putură de repede cărarea îngustă care ducea, şerpuind de-a lungul peretelui de stânci, spre plajă.

Căpitanul Farrow, fiul său George, credinciosul Petre şi noul oaspete de pe submarin, prinţul indigen Ando, rămaseră până la urmă pe mica platformă de lângă intrarea grotei.

Apoi însă, când un vânt uşor împinse gazele otrăvitoare spre dânşii, o luară şi ei la vale pe poteca îngustă. Îşi scoseseră măştile de gaz, fără de care n-ar fi putut să pătrundă în vulcan şi acum erau siliţi să fugă de această atmosferă ucigătoare.

Pe plaja îngustă, oamenii stăteau unul lângă altul şi priveau cu nerăbdare la oglinda netedă a apei din golf, în adâncul căreia dispăruse submarinul, după ce primul atac al piraţilor fusese zădărnicit de către tunarul Brike.

Din vasul piraţilor nu se vedea nimic: un perete destul de înalt închidea vederea spre prima cotitură a strâmtorii, care ducea în mare.

Petre, care stătea lângă dragul lui George, se uita mereu la peretele de stânci. Părea că se aşteaptă la vreo primejdie din partea aceea.

— Băgaţi de seamă, vin! strigă el deodată, smulgându-şi pistolul de la brâu şi trăgând câteva focuri spre marginea de sus a peretelui de stânci.

Marinarii de pe submarin erau deprinşi cu tot felul de surprize. Nimeni nu tresări la auzul acestui strigăt, dar toţi, ca la poruncă, îşi scoaseră revolverele şi se întoarseră spre peretele de stânci. Deasupra lui răsăriseră câteva capete, cari însă dispărură cu iuţeala fulgerului. Nu se putea şti dacă Petre nimerise pe careva, deoarece de dincolo nu se auzea nici un zgomot.

— Plundow ar putea să se grăbească, zise acuma Brike, bătrânul tunar, — altfel mă tem că o să fie rău de noi. Uite, v-am spus-o!

Deasupra peretelui de stânci zburară câteva obiecte lucioase, care căzură la vreo douăzeci de metri de marinarul care se afla cel mai aproape de duşman. În clipa următoare, în locurile unde căzură se auzi o bubuitură sinistră şi nouri de fum se înălţară în văzduh.

— Nu oricine poate să arunce granate de mână, făcu Brike — cu douăzeci de metri prea aproape — înseamnă că au aruncat prost.

Acum însă o granată zbură deasupra peretelui; descriind un arc mare. De astă dată, granata fusese aruncată de minune, căci bomba trebuia să cadă în mijlocul marinarilor.

— Foc!

Cum se auzi porunca lui Farrow, pistoalele fură slobozite. Granata fu lovită de mai multe gloanţe şi explodă în înălţime, fără să pricinuiască vreun rău celor de pe plajă.

Un răcnet sălbatic izbucni îndărătul peretelui de stânci: piraţii vedeau că Farrow şi oamenii lui se apără cu mare

pricepere şi succes.

Unul dintre ei fu atât do mâniat, încât făcu o imprudenţă. Se urcă deasupra marginii peretelui, ţinând în mâna dreaptă o legătură întreagă de granate de mână.

O împuşcătură porni din revolverul lui Petre. Braţul ridicat al omului căzu fără putere, un răcnet de groază izbucni îndărătul peretelui, apoi granatele explodară în mijlocul piraţilor.

— Bravo Petre! strigară marinarii, deocamdată o să le ajungă.

Îndărătul peretelui răsunară strigăte de durere şi înjurături sălbatece. Imprudentul pirat dispăruse de pe zid, explozia trebuie să-l fi rupt în bucăţi.

Cu un zâmbet de mulţumire, Petre băgă o nouă încărcătură de gloanţe în arma sa, îşi aruncă ochii pe luciul apei şi strigă:

— Vine submarinul!

Încet, încet, periscopul submarinului se apropia de plajă; acum, o oscilare scurtă, apoi un vârtej de apă şi turnul submarinului ieşi la suprafaţă.

Chepengul fu ridicat în grabă şi timonierul Plundow aruncă un odgon, care fu prins de doi marinari. Traseră submarinul lângă plajă şi tunarul Brike sări cel dintâi pe vas.

Dar el nu se îndreptă spre turn, ci alergă numaidecât la tun, pe care îl descotorosi, cu mişcări repezi, de învelitoarea impermeabilă ce-i acoperea. Tunul era veşnic încărcat şi Brike ţinti marginea peretelui de stâncă, îndărătul căruia se aflau bandiţii. Dar nimeni nu se mai arătă dintre aceştia.

— Urcaţi-vă repede! răcni căpitanul, trebuie să plecăm. Vulcanul pare să aibă draci.

Nişte tunete surde răsunară în interiorul muntelui înalt şi ascuţit, de se cutremură toată insula şi nourii gălbui izbucneau din grotă tot mai compacţi.

Marinarii săriră pe submarin cu agilitatea unor pisici şi dispărură pe deschizătura turnului. Brike se uită întrebător la căpitan şi, când bubuitul vulcanului se mai potoli, Farrow strigă:

— Rămâi la tun, Brike! Îţi trimit muniţii. Trebuie să plutim deasupra apei şi să gonim vasul piraţilor. Gluma se îngroaşă.

Căpitanul împinse uşor pe George, care ţinea urciorul de aur sub braţul stâng şi revolverul în mâna dreaptă. Tânărul sări repede pe submarin, unde îl prinse în braţe Petre.

Căpitanul avea dreptate, gluma se îngroşa. Luciul lin al apei din golf începu să se agite.

Ciudat era că nu se arătă nici unul din peştii-trâmbiţaşi, cari făceau pe rarii vizitatori ai acestei insule misterioase, ce se numea „Insula lui Satan", să creadă în duhuri necurate. Se pare că simţiseră primejdia şi acum erau departe, în largul mării.

George trebui să stea pe punte, deşi ardea de dorinţa să rămâie în turn. Dar acum aveau să lupte împotriva piraţilor şi tunarul avea nevoie de muniţii.

În turn rămase numai căpitanul, care de acum comanda de plecare. Submarinul se apropia încet de strâmtoare, dincolo de cotitura căreia se afla vasul piraţilor. Dar pe când Brike îşi îndrepta tunul în direcţia voită, apa golfului începu deodată să facă nişte valuri, care aruncau submarinul de colo până colo.

Farrow se întoarse şi se îngrozi. Din grota în care abia fusese cu fiul şi mare parte din oamenii săi venea încet un curent fierbinte, deasupra căruia jucau flăcări mici verzi şi albastre. Noroiul sulfuros şi arzător izvora din interiorul pământului şi se revărsa peste insulă. În adânc însă, marea trebuie să fi găsit drum până la foc. Cât va mai dura până când vulcanul se va nărui şi va arunca deasupra golfului sfărâmăturile sale incandescente? Oare va putea submarinul să treacă între timp prin strâmtoare şi să ajungă în larg? Numai de nu le-ar lua piraţii înainte!

Dădu comanda să se sporească viteza şi acum submarinul se afla la prima cotitură. Goeleta piraţilor era numai Ia cincizeci de metri înaintea lor şi cum se arătă vârful submarinului, mitraliera începu să funcţioneze.

Farrow comandă imediat să oprească, şi frânele se puseră în mişcare. Atunci se auzi şi bubuitul tunului de pe submarin. Mitraliera piraţilor trăsese cel mult cincizeci de gloanţe, cari însă fuseseră îndreptate prea sus şi trecură şuierând deasupra submarinului.

Brike îndreptă tirul spre mitralieră. Când se risipi norul de fum, nu se mai vedea nimic din arma grozavă a piraţilor. Numai câteva trupuri omeneşti zăceau nemişcate pe punte.

Brike îşi încarcă tunul cu iuţeala fulgerului, dar valurile şi începuseră să spumege sub elicea goeletei şi, cu o smucitură puternică, vasul uşor porni cu o viteză nebunească.

— Lasă-i dracului, strigă Farrow tunarului, dacă îi nimerim, ne închid trecerea. Cu toată viteza, înapoi!

Brike fu gata să cadă în nas, atât de puternică fu zguduitura submarinului care stopa, ca pe urmă să fugă tot mai repede înapoi, spre golful sinistru, cu apa clocotindă, de la picioarele vulcanului.

Imediat în urma goeletei piraţilor, care tocmai trecuse o cotitură a strâmtorii, se prăbuşiră deodată stâncile înalte astupând drumul cu blocuri enorme de piatră, şi în urma submarinului se prăbuşiră câteva blocuri din peretele de stâncă ce se ridica de o parte şi de alta a strâmtorii.

Submarinul alunecă în apa care părea că fierbe. Brike, după ce-şi acoperi tunul, alergă în turn.

— Domnule căpitan, gluma se îngroaşă, apa e fierbinte de tot. Dacă nu găsim altă ieşire, ne fierbe şi pe noi, cu vas cu tot.

Un val înalt se sfărâmă tocmai de turn şi Farrow întinse repede mâna spre spuma ce o lăsase apa. Dar o retrase speriat: apa era cu adevărat fierbinte.

— Brike strâmtoarea e închisă şi de dincolo coboară râul de pucioasă. Dar dacă se revarsă în golful ăsta mic, apa o să fiarbă in curând. Şi atunci ne-am dus pe copcă!

— Trebuie să găsim altă ieşire, insistă Brike, privind spre ţărmul de Sud al golfului.

Acolo era bancul de corali care mărginea golful, având cel mult doi metri în lărgime, iar îndărătul lui spumegau valurile mării Sundei.

— Mi se pare că trebuie, să jertfim o torpilă, urmă Brike, dar în acest caz e nevoie să ne scufundăm, altfel ne sar în cap sfărâmăturile de coral.

Închiseră repede capacul turnului, apoi căpitanul Farrow se duse în compartimentul echipajului şi comunică oamenilor că se află închişi în golful acesta fierbinte, care în curând va începe să fiarbă, şi că erau nevoiţi să-şi croiască drum, aruncând în aer bancul de corali.

Brike raportă că pusese două torpile în ţeava de la proră. Căpitanul Farrow se duse în cabina de la proră, unde se aflau cele două ferestre şi, la rugămintea lui George, permise acestuia şi lui Ando să-l urmeze. Farrow dete la o parte uşile de oţel, puse în funcţiune proiectoarele şi dădu ordin ca submarinul să se apropie încet de bancul de corali.

Observase bine partea care i se păruse mai slabă, căci, în momentul în care uriaşele stânci de corali intrară în raza de lumină a proiectoarelor, în faţa submarinului apăru o scobitură uriaşă. Aci, bancul să tot fi avut un metru.

La comanda lui Farrow, submarinul se retrase încet. Căpitanul opri lumina proiectoarelor şi închise obloanele de

oţel. Submarinul se retrăgea mereu.

Dar Farrow redevenise omul socotit şi rece, care nu ştia ce înseamnă nervozitatea. Ştia exact cât trebuie să se retragă, deşi se afla pentru prima oară în acest loc. Când dădu în-sfârşit comanda de oprire, submarinul trebuie să fi fost exact lângă peretele de stânci din partea de nord a golfului.

Farrow comandă „foc". O smucitură uşoară cutremură submarinul, şi groaznicul proiectil porni să străbată obstacolul.

Trecură două secunde, apoi vasul de oţel fu zguduit de o lovitură puternică. Submarinul începu să oscileze. Pe punte răsunară loviturile unor corpuri grele, cari păreau să se rostogolească spre margini. Brike avusese dreptate, spunând că vor trebui să se scufunde. Sfărâmăturile bancului de coral fuseseră azvârlite pe toată întinderea golfului.

Farrow mai aşteptă câteva secunde, apoi dădu comanda de ieşire la suprafaţă, ceea ce se îndeplini în curând.

În bancul de corali se făcuse o spărtură mare, care lăsa submarinului destul loc de trecere. Apa rece a mării străbătuse cu putere în cazanul încins al golfului şi valurile fierbinţi începură să se mai potolească.

Căpitanul Farrow însă, mări viteza submarinului şi-l îndreptă cu îndemânare prin spărtura bancului de corali. Când submarinul se află la o depărtare cam de două sute metri de vulcan şi se apropia de cel de al doilea banc, se auzi din urmă o detunătură şi, după câteva secunde, un torent fierbinte trecu peste submarin. George văzu cu groază că stâncile în forma diavolului se aplecaseră în jos, se micşoraseră şi acum se clătinau.

Apoi se înclinară mai tare şi se prăbuşiră în mare, O coloană uriaşă de fum galben se ridică în văzduh; se auzi un şuierat, un vâjâit şi apoi o trosnitură, un val gigantic venea în urma submarinului, şi Farrow răcni, poruncind viteza maximă.

Vasul cenuşiu se repezi ca un cal de curse, trecând printr-o spărtură îngustă din cel de-al doilea banc, se strecură cu greu prin această trecătoare şi coti puţin, ca să aibă în spate bancul de corali drept scut. În clipa următoare, valul gigantic, pe a cărui creastă de spumă jucau blocuri mari de stâncă, se sparse de bancul de corali. Numai câteva valuri mai mici ajunseră submarinul, dar nu putură să-i pricinuiască nici o pagubă.

Căpitanul Farrow descoperise o trecătoare în al treilea banc de corali şi, peste câteva minute, minunatul vas de oţel

se legăna pe valurile line ale mării Sundei.

„Insula lui Satan", însă, dispăruse în mare.

II
UN INCIDENT NEPLĂCUT

JAN BRIKE apăru, rânjind, în turn.

— Şi de astă dată a fost bine, domnule căpitan, zise el bucuros, privind la coloana uriaşă de fum galben care se ridicase pe locul în care, până mai adineauri, coasta de Nord a vulcanului îşi arăta faţa de diavol.

— Da, Brike. Am avut noroc, zise Farrow, râzând. Aş vrea să ştiu dacă şi goeleta piraţilor a scăpat. Bandiţii o să aibă acum şi mai mare necaz pe noi.

— N-or să ne dea pace până nu le-oi trimite o torpilă în coaste, mormăi supărat tunarul. Dar vedeţi, domnule căpitan, coloana de fum din partea de vest nu mi se pare lucru curat. Nu cred să fie un vapor de pasageri, căci e prea joasă şi apoi se apropie prea repede.

Farrow duse la ochi binoclul, privi câteva secunde, apoi zise cu oarecare nelinişte:

— Brike, ăsta e un distrugător englez. Ce-o fi căutând aici, în marea Sundei?

— Cu siguranţă, goeleta piraţilor, făcu Brike, clar, dacă-i prinde, o să afle şi despre noi, Socot că-i mai bine să ne retragem în vizuina noastră.

— Îndărătul Iui se vede un crucişător mare, zise acuma căpitanul, care ţinea mereu binoclul la ochi. Să căutăm s-o ştergem. De pe crucişător s-a ridicat un aeroplan.

— Taman acuma e marea atât de liniştită, încât o să ne vadă, chiar dacă ne lăsăm la fund, zise Brike posomorât. Desigur, îl atrage coloana de fum galben a vulcanului. Cred că e mai bine să navigam la suprafaţă, cât mai repede, şi să ajungem în vizuina noastră. Pe urmă o să avem toată vremea să-l observăm.

Farrow dădu ordinele de circumstanţă şi submarinul despica valurile cu o viteză nebună, îndreptându-se spre Est.

George observă că Jan Brike dusese la ochi binoclul şi se uita spre Est. Bătrânul lup de mare clătina mereu din cap, mormăind cuvinte neînţelese. George văzu însă că şi tatăl său avea o înfăţişare cât se poate de serioasă şi un

simţământ ciudat se strecură în sufletul său. Oare aviatorul englez, care venea în urma lor, să fi însemnat vreo primejdie pentru dânşii?

E drept că tatăl său îi povestise că-l căutau pentru că autorităţile îl luau drept pirat. Dar asta nu era adevărat şi tatăl n-avea ce să se teamă de pavilioanele străine.

— Domnule căpitan, e mai bine să ne lăsăm în apă, strigă Brike. Avionul s-a urcat foarte sus, trebuie să şi zărească valurile de la proră. Ah, uite, la stânga se vede şi goeleta piraţilor, torpila mea le-o fi stricat cârma.

Pe când vorbea se întoarse spre căpitan şi astfel zări din întâmplare goeleta piraţilor, care se afla în stânga submarinului, cam la o depărtare de o sută de metri. Vasul era purtat de valuri — când la dreapta, când la stânga, aşa dar Brike avea dreptate zicând că nu putea să cârmească.

Farrow se uită puţin înapoi prin binoclu apoi zise, ridicând din umeri:

— O să ne lase să plecăm, Brike. Bine, o să ne lăsăm cât mai afund, dar aici nu putem să ne scufundăm la o adâncime mai mare de cincisprezece metri şi din înălţimea lui poate să ne vadă destul de bine.

— Peste un sfert de oră ajungem în canalul cel adânc, zise Brike liniştit, acolo putem să ne lăsăm atât de afund încât să nu mai poată descoperi. Şi putem să navigam până în vizuina noastră.

— Ei, de-încercat trebuie să încercăm, răspunse Farrow, ridicând din umeri — poate să avem noroc.

Cu un semn, trimise jos pe George şi Ando şi coborî şi dânsul, iar Brike închise chepengul turnului. Apoi pompele se puseră în mişcare şi aspirară apa. Submarinul se scufundă repede şi lin, dar Farrow se lăsă numai atâta în apă încât să mai poată observa prin periscop suprafaţa mării.

Trecură vreo cinci minute, apoi strigă:

— Ah, e un hidroavion. S-a coborât alături de goeleta piraţilor. Păcat! Acum, firește, suntem trădaţi. Ca să-şi procure vreun avantaj, bandiţii vor indica, cu siguranţă, ultima noastră poziţie. Vom naviga ceva mai spre Nord, deşi prin aceasta ne apropiem foarte tare de stânci şi bancuri, apoi trebuie să ne lăsăm la o adâncime de cincisprezece metri şi să nădăjduim în norocul nostru.

Farrow dădu ordinele necesare, periscopul fu scos din poziţia lui, submarinul se lăsă mai adânc, până când marele indicator arătă cincisprezece metri şi acum, în adevăr, pluteau în necunoscut.

Stâncile şi bancurile îi ameninţau, puteau să se împotmolească, deoarece niciodată nu navigaseră atât de aproape de bancurile de corali şi de insule; pe lângă asta, de sus îi ameninţa aviatorul, care nu se va da înapoi să-i bombardeze cu bombe, dacă-i va descoperi.

— Plundow, la cârmă! porunci Farrow, — eu mă duc în cabina de la proră. George, poţi veni şi tu, şi dumneata, Ando.

Cei doi tineri urmară pe căpitan în cabina de la proră, care, prin ferestrele sale, era în adevăr locul cel mai interesant de pe întregul submarin.

În faţa ferestrelor se vedea o lumină turbure ca de amurg şi ochii se deprinseră numai cu încetul să distingă unele obiecte, în depărtare.

Lui George i se păru oarecum sinistru. Dacă s-ar fi ivit, la o depărtare atât de mică vreun obstacol, submarinul, în plină viteză, nici n-ar fi avut vreme să oprească sau să-l ocolească.

Dar Farrow da din cap mulţumit, şi odată chiar zise cu glas tare:

— Nici n-o să bănuiască că navighez atât de aproape de stânci. De sigur că mai întâi o să cerceteze marea în larg. Să sperăm că vreo balenă puternică o să-l poarte de nas. N-are decât s-o bombardeze cât o vrea.

Deodată răcni în port-voce:

— Atenţie la cârmă! Înapoi!

Submarinul se roti în loc. Plundow nu stătu mult la gânduri: în clipa următoare a şi întors roata.

Se produse o smucitură grozavă atât de brusc frână elicea, şi totuşi, fu prea târziu. În faţa submarinului se ivi o spumă albă, pe care Farrow o recunoscuse instinctiv.

Era un banc de nisip, pe care valurile neobosite îl îngrămădiseră în coasta unui recif de corali. Din nefericire acest banc de nisip se prelungea departe în mare, pe o întindere plană şi acum submarinul nu mai putea să se ferească.

Nu se produse nici o zguduitură, deoarece vasul de oţel se adânci foarte uşor în nisipul moale; de asemenea, din pricina bruştei schimbări de direcţie, submarinul nu lovi obstacolul cu vârful prorei, ci mai mult lateral, alunecând cu partea de la babord pe suprafaţa moale.

George crezu că situaţia e absolut neprimejdioasă, de vreme ce vasul de oţel nu suferise nici o zguduitură. Poate că submarinul va putea să alunece peste acest obstacol, sau trebuia să dea înapoi o bucată. Se mira numai că tatăl său nu

da nici un ordin în această privinţă, ci se întunecă tare la faţă.

— Tată, situaţia noastră e primejdioasă? — întrebă el. Am putea să dăm îndărăt şi să evităm bancul de nisip.

— Tu nu cunoşti încă aceste primejdii ascunse, dragul meu băiat, zise Farrow cu un zâmbet dureros, — locul în care ne aflăm acum e acoperit mai mult cu clisă decât cu nisip şi clisa asta păcătoasă are prostul obicei să înghită orice corp cu care vine în atingere. Elicea lucrează ca să ne dea înapoi, dar deocamdată nu ne putem mişca, după cum vezi. Am mai fost noi odată în situaţia asta şi ne-au trebuit două ceasuri ca să scăpăm din ea. Elicea trebuie să dea la o parte clisa, încetul cu încetul, până când corpul submarinului să se poată elibera din această încleştare. Şi acum trebuie să oprim maşinile, din nefericire.

— Dar în acest caz nu mai plecăm de aici, strigă George, speriat.

— Nu, rămânem pe loc. Dacă lucrează elicea, aviatorul ne observă numaidecât. Dacă însă rămânem liniştiţi, putem spera că ne va trece cu vederea.

Farrow strigă ordinele în pâlnia cornetului acustic şi zumzetul motoarelor electrice amuţi numaidecât. Căpitanul se întoarse în cabina de comandă împreună cu cei doi tineri.

Bătrânul Brike ii ieşi înainte. Se scărpina în cap şi avea o mutră îngrijorată.

— Domnule căpitan, zise el, — aici ne aflăm pe marele banc transversal care luminează în depărtare, din pricina clisei atât de albe. E un lut scârbos. Aviatorul o să ne vadă chiar de la o depărtare de un kilometru. Socot că e mai bine să deşertăm balastul şi să încercăm să ajungem la suprafaţă. Pe urmă, dacă se apropie aviatorul, n-am decât să-i trimit o granată.

— Ei, despre chestia asta trebuie să mai vorbim, zise Farrow zâmbind, dar ai dreptate, Brike, e mai bine să ne urcăm la suprafaţă.

Căpitanul dădu ordinele cu tot calmul. Imediat, motoarele începură să vâjâie, pompele începură să lucreze, alungând apa din balast, în vreme ce elicea, învârtindu-se cu o viteză vertiginoasă, făcu submarinul să se cutremure.

— Dacă nu ne-a văzut până acuma, negreşit că acum ne vede, zise Farrow liniştit: nu m-aş mira să-l găsim chiar deasupra noastră, când ne vom ridica la suprafaţă.

— Numai de ne-am vedea sus, zise Brike, — tancurile de balast sânt pe jumătate golite, dar indicatorul nu se mişcă.

Zicând acestea, Brike lovi barometrul al cărui indicator rămânea nemişcat la cincisprezece metri. George văzu figura îngândurată a tatălui său, a lui Brike şi a lui Plundow. După câteva minute veni şi primul inginer, anunţând că tancurile sunt goale şi uitându-se şi el cu faţa foarte îngrijorată la barometru: indicatorul nu se mişcase nici cu o liniuţă.

Şi în acest timp submarinul se cutremura Ie vibraţiunile elicei. Lutul primejdios îl ţinea încleştat, încât părea că acolo va rămâne:

— Tată, atunci nu mai ieşim de aicea? întrebă George sfios.

— Ba da, băiatule, câtă vreme turnul se mai află deasupra clisei, putem părăsi submarinul. Inginerul nostru a construit şi în acest loc un dispozitiv ingenios. Dar în acest caz, vasul e pierdut. Brike, cheamă oamenii din echipaj aicea, vreau să le dau ordin să părăsească vasul. Apoi aş vrea să mai vorbesc ceva cu Petre. Dumneata, Brike, vei încerca să pui oamenii în siguranţă. Dacă Englezii vă fac prizonieri, vă referiţi la ordinele mele. Înţeles?

— Prea bine, domnule căpitan, zise Brike scurt, dar aş vrea să fac atent pe domnul căpitan că rămân şi eu pe submarin cu domnia sa. Socotesc că toţi vor face la fel.

Gândiţi-va la băiatul meu, strigă Farrow, pe el trebuie să-l salvaţi.

— Nu, tată, zise George, calm şi energic, dacă tu rămâi pe submarin, rămân si eu cu tine. Aşa dar trebuie să vii şi tu. O să căutăm noi să scăpăm şi pe urmă vom construi un alt vas. Chiar tu ai spus că ai mijloace destule. O, ce aventură frumoasă o să fie şi asta!

— Băiatule, tu ştii doar că un căpitan trebuie să rămână pe vasul său, zise Farrow, întunecându-se la faţă.

— Da, da, de aceea trebuie să ne grăbim să avem un vas nou, zise George, cu un zâmbet şiret. Vrei să coborâm acuma?

— Socot că băiatul d-voastră a zis bine, adăugă Brike, submarinul nostru cel nou se va numi „George". Nu ne coborâm cu toţii, domnule căpitan?

Farrow mai şovăia. După vechiul obicei marinăresc, ar fi trebuit să rămână pe vas, dar ştia bine că-n acest caz, echipajul va refuza să părăsească submarinul. Şi George al lui va muri de o moarte grozavă — numai de dragul unui vechi obicei. Era adevărat, puteau să scape şi, cu bogăţia pe care o aveau în ascunzătoarea lor principală, pe „Insula

Odihnei", puteau să-şi construiască un submarin şi mai moderni

Dar, înainte de a da comanda pentru părăsirea vasului, o lovitură puternică zgudui trupul de oţel al submarinului. George se uită speriat la tatăl său şi Farrow dădu trist din cap.

— Da, George, s-a sfârşit, zise el încet, — asta era o bombă de aeroplan. Acum e prea târziu să părăsim submarinul.

— Ura! strigă Brike râzând. Englezul a nimerit de minune, ne urcăm! Dobitocul a aruncat bomba chiar lângă noi, în lut şi explozia ne-a liberat.

În adevăr, aşa şi era. Indicatorul Iui se ridica cu iuţeală crescândă. Farrow dădu grabnic ordinul să oprească maşinile, Brike se urcă în turn, şi în clipa următoare deschise chepengul şi sări afară.

Căpitanul Farrow îl urmă numaidecât şi George nu se lăsă mai prejos. Ando îl urmă imediat.

Brike se repezi Ia tun şi-i scoase pânza protectoare, cu o repeziciune febrilă. Farrow însă se uita mereu spre Nord. Acolo, aviatorul englez vira tocmai, la o depărtare de cel mult cinci sute de metri de submarin. Apoi, căpitanul se întoarse.

— Nu face vreo prostie, strică Farrow tunarului, — dacă tragem, Anglia ne va urmări cu orice mijloace.

— Ştiu eu, domnule căpitan, zise Brike liniştit, vreau numai să-i sperii, astfel or să ne arunce încă o bombă, care poate n-o să nimerească atât de bine ca prima.

Hidroavionul englez, care pe lângă pilot mai avea şi un observator, care arunca bombele, se întoarse vâjâind chiar spre bancul de nisip deasupra căruia plutea acum submarinul.

Farrow se apropia de pâlnia cornetului acustic ca să trimită un ordin în sala de maşini. Voia să evite bomba pe care o aştepta, printr-o manevră dibace.

Jan Brike însă, care se pitise până acum îndărătul tunului, se ridică deodată şi răsuci ţeava, îndreptând-o asupra hidroavionului.

Mişcările lui erau atât de repezi şi de mari, încât pilotul trebuia numaidecât să-l observe. Şi acum se văzu că Jan Brike cunoştea bine oamenii. Englezul nu se aşteptase să se vadă ameninţat la o distanţă atât de mică, încât nu se putea să nu-l nimerească. În orice caz trebuie să se fi speriat foarte tare, deoarece viră brusc la o parte.

Observatorul, care se vede că pusese deja mâna pe pârghia aruncătorului de bombe, trebuie s-o fi pus în mişcare prin această smucire, deoarece acuma zburară trei bombe una după alta şi explodară îndărătul bancului, fără să pricinuiască vreo pagubă.

Farrow observa aparatul cu mare interes. Probabil că avionul, prin mişcarea bruscă a pilotului, îşi pierduse echilibrul. Începu să oscileze, dar se afla prea jos pentru ca să-şi mai ia zborul. Acum se întoarse pe o parte, apoi căzu în mare, la o depărtare de cel mult douăzeci da metri de submarin. Jan Brike îşi flutură bereta râzând, apoi acoperi iar tunul cu pânza protectoare.

III
MUSAFIRI NEPOFTIŢI

CĂPITANUL FARROW privea neliniştit spre locul în care căzuse avionul. Izbitura nu fusese prea violentă, întrucât aparatul zburase la o mică înălţime, dar cei doi pasageri erau, cu siguranţă, prinşi în curele şi, dacă prin izbitura de apă fuseseră oricât de puţin ameţiţi, trebuiau să se înece, fără îndoială.

Atunci Ando se aruncă în mare, sărind de pe turn. Înţelesese privirile îngrijorate ale căpitanului şi vru să dea ajutor aviatorilor.

Căpitanul Farrow şi fiul său George admiraseră agilitatea cu care înota tânărul prinţ Ando încă de la prima lor cunoştinţă, atunci când luntrea acestuia se răsturnase. Acuma însă părea că zboară prin apă şi în câteva secunde ajunse la locul unde căzuse hidroavionul. O parte din aparat ieşise la suprafaţă.

Ando dispăru sub apă. Nu-i păsa dacă rămânea sub apă şi două minute, şi cam atâta dură şi de astă dată, până reveni la suprafaţă.

Jan Brike scoase un strigăt de bucurie, căci Ando scosese cu dânsul cele două corpuri ale aviatorilor prăbuşiţi. Cu multă îndemânare le ţinea deasupra apei, în vreme ce se apropia de submarin, înotând pe spate.

Tunarul sări imediat peste bord, înotă spre Ando şi luă în primire pe unul din Englezi. Peste câteva minute cei doi aviatori, liberaţi de greoaiele lor costume de piele, se aflau întinşi pe puntea submarinului, şi Petre, împreună cu

timonierul Plundow, încercau să-i readucă la viaţă, până să vină doctorul Bertram cu aparatul său de oxigen.

Cu ajutorul acestuia, Bertram îi readuse la viaţă. Cei doi aviatori, ofiţeri foarte tineri, aveau o nemaipomenită rezistenţă şi putere de voinţă.

Când deschiseră ochii, se uitară puţin în jur, apoi săriră în picioare, se îndreptară spre căpitanul Farrow şi se prezentară.

Erau locotenenţi şi se numeau Higgins şi Hoilburn. Higgins, fiind cel mai in vârstă, crezu de cuviinţă să se justifice.

— Domnule căpitan Farrow, ştiţi că orice Englez are datoria să vă aresteze, iar dacă întâlneşte submarinul d-voastră, trebuie să încerce să-l distrugă. Războiul împotriva d-voastră n-a încetat încă. Felul în care noi ofiţerii gândim personal despre d-voastră e altă chestiune.

— Ştiu, domnilor, zise Farrow zâmbind, aşadar, acum trebuie să vă socotiţi drept prizonieri de război. În orice caz, nu am intenţia să vă privez multă vreme de libertate, totuşi, înainte de a vă elibera trebuie să fiu în siguranţă cu submarinul meu.

— Asta se înţelege de la sine, domnule căpitan, aprobară cei doi ofiţeri. Dar trebuie să vă facem atent că pe crucişător se mai află un avion, care trebuie să pornească îndată. Deşi sigur că prăbuşirea noastră a fost observată.

Farrow îşi îndreptă binoclul spre cele două coloane de fum cari se ridicau de pe distrugătorul englez şi de pe crucişător. Apoi dădu din cap şi luă binoclul de la ochi.

— Da, s-a ridicat chiar acuma, zise el liniştit, aşadar, peste puţin timp va fi deasupra noastră. Camarazii d-voastră vă pot lua imediat cu dânşii, domnilor. Dar trebuie să cer ca să nu se arunce bombe până ce avionul vă va duce îndărăt pe crucişător. Pe urmă vânătoarea după mine poate să urmeze în linişte. Numai că, între timp, mă voi fi pus la adăpost.

— Bine înţeles, domnule căpitan, vă dăm cuvântul de onoare că nu vom întreprinde nimic împotriva d-voastră. Dar, îmi daţi voie să vă întreb, cine ne-a salvat? Ajunsesem cu hidroavionul sub apă, zise locotenentul Higgins.

— Cel mai nou tovarăş al meu, tânărul prinţ Ando, zise Farrow, arătând spre tânărul care se înclină uşor.

— Ah; prinţul Ando? strigă Higgins mişcat, asta e foarte ciudat. Dar, înainte de toate, primiţi mulţumirile mele, prinţe!

Păşi spre Ando, împreună cu Hoilburn şi cei doi Englezi îi strânseră mâna cu putere. Higgins se uită la el cercetător, ridică din umeri şi zise;

— Niciodată n-am crezut ceva ce mi se spunea, căci la Singapore am auzit destul despre prinţul Ando. Unchiul d-voastră, prinţe, a făcut o reclamaţie împotriva d-voastră, cum că v-aţi fi ucis părintele ca să puneţi mâna pe putere. Deoarece însă am aflat în acelaşi timp, printr-un om de încredere, că unchiul d-voastră a luat puterea în mod foarte arbitrar, guvernul din Singapore a trimis crucişătorul şi distrugătorul ca să-i arate că nimeni nu poate să facă ce vrea atâta vreme cât Anglia deţine protectoratul statelor mici în aceste ape. Ştiţi cred că tatăl d-voastră s-a pus sub protecţia noastră, prinţe Ando? Vrem să cercetăm dacă acuzarea împotriva d-voastră se va dovedi adevărată, dar în acelaşi timp să dăm a înţelege unchiului d-voastră că numai atunci va putea domni când supuşii de până acum ai tatălui d-voastră vor accepta aceasta. Altfel Anglia ar fi nevoită, chiar pentru garantarea liniştii şi a siguranţei, să instituie un interregn asupra insulei până când situaţia se va limpezi.

— Vă mulţumesc pentru aceste veşti, domnule locotenent, zise Ando. Am povestit deja domnului căpitan Farrow că sunt complet nevinovat. Tatăl meu a murit de muşcătura unui şarpe veninos. Aveam intenţia să dovedesc minciuna unchiului meu şi să iau puterea, deoarece domnia mi se cuvine numai mie. Totuşi, mă bucur, dacă Anglia mă va susţine. Dacă o făceam singur, ar fi costat mult sânge.

Se părea că Englezii sunt foarte încântaţi, văzând că se apropie al doilea aeroplan. Făcură semne repetate şi, după câteva curbe, aparatul ameriză lângă submarin.

Higgins strigă celor doi ofiţeri ceea ce se întâmplase. Imediat aceştia îşi deteră cuvântul de onoare că nu vor arunca bombe asupra submarinului până când vor duce pe camarazii lor înapoi pe crucişător. Brike le aruncă o frânghie şi aparatul fu tras lângă submarin.

Cei doi aviatori coborâră şi de pe flotorul stâng se urcară în submarin. Se prezentară lui Farrow: locotenenţii Moran şi Bryen şi-i mulţumiră pentru salvarea camarazilor lor.

Când Farrow respinse politicos mulţumirile lor şi arătă drept salvator pe Ando, îi strânseră şi acestuia mâna cu putere, apoi locotenentul Bryen, cel mai în vârstă dintre cei patru ofiţeri, zise:

— Higgins vă va fi povestit că suntem în drum spre insula prinţului Ando. De altfel avem ordin să arestăm pe prinţ până când acuzarea de paricid pe care o susţine

unchiul său împotriva sa se va dovedi neîntemeiată. Dar asupra acestei chestiuni toată lumea are o singură părere: că prinţul Ando e nevinovat. Totuşi, trebuie să avem în vedere situaţia noastră ciudată şi să încheiem un armistiţiu. Poate ne mai vedem odată pe insula prinţului Ando, domnule căpitan Farrow?

— Asta se prea poate, zise Farrow zâmbind, dar întâlnirea noastră nu va putea să decurgă în mod oficial. Cât despre mine, m-aş bucura foarte mult dacă aş putea să salut vreodată, în particular, pe domnii adversarii mei.

— Vă rog să credeţi, domnule căpitan, că şi noi ne-am bucura foarte mult, zise Bryen sincer. Corpului nostru ofiţeresc îi repugnă poruncii să distrugă vasul d-voastră. Acum să plecăm, domnule căpitan, cu dorinţa de a ne revedea în curând.

Ofiţerii îşi luară rămas bun în mod foarte cordial şi se urcară în hidroavion.

Abia atunci când submarinul se îndepărtase atât de mult încât aeroplanul se vedea cu binoclul numai ca un punct, ofiţerii recunoscători se ridicară în aer; şi, înainte ca ei să se poată înapoia pe crucişător şi să dea raportul, submarinul ajunse în apropierea adăpostului său.

Măreţul submarin trecea cu toată viteza prin apropierea numeroaselor insule, recifuri şi stânci. Drumul regulat de navigaţie pentru marile vapoare de pasageri care plecau în Australia era atât de departe încât submarinul cenuşiu nu putea fi descoperit nici cu lunetele cele mai puternice.

În tot timpul acestei curse nebuneşti, prinţul Ando fusese foarte tăcut. Avea şi toate motivele, deoarece fusese stigmatizat drept paricid, era căutat, de autorităţile engleze şi acum se aflau pe drum chiar două vapoare de război engleze pentru a „ocroti" insula sa. Prinţul Ando fusese crescut la Singapore şi putea să ştie care era scopul final al acestei „ocrotiri".

Farrow ar fi vrut bucuros să-l ajute. Dar acum, după ce se amestecase Anglia, era cu neputinţă s-o mai facă, deoarece aflase mai adineauri că el însuşi era un proscris.

George îşi puse mâna pe braţul lui Ando.

— Fii pe pace, Ando, zise el încet, — totul se va sfârşi cu bine. Te vom ajuta din toate puterile să recapeţi domnia.

Ando zâmbi uşor.

— Îţi mulţumesc, George, numai că o să fie foarte greu. Protecţia Angliei e poate şi mai primejdioasă decât

vrăjmăşia unchiului meu şi a partizanilor săi. Dar voi şti să mă apăr.

Căpitanul Farrow se uita mereu înapoi, prin binoclul său puternic. Distrugătorul englez putea să desfăşoare o viteză mult mai mare, de aceea submarinul ar fi trebuit să se scufunde, imediat ce l-ar zări.

Totuşi, aviatorii englezi păreau că-şi întinseseră raportul mult şi bine, sau, comandantul crucişătorului era destul de înţelept, ca să se ocupe mai întâi de goeleta piraţilor. Putea să se bizuii şi pe faptul că va mai întâlni pe căpitanul Farrow pe insula prinţului Ando.

Submarinul putu să-şi continue cursa deasupra apei, până când apăru din stânga vulcanul înalt şi pleşuv, spre lacul căruia ducea numai tunelul adânc de sub apă, a cărui intrare era păzită de o sepie albă. (Vezi broşura 2).

Căpitanul Farrow mai cercetă odată cerul, cu puternicul său ochean, în partea de Vest, Dacă ar fi trecut deasupra craterului stins, aviatorii ar fi putut descoperi uşor submarinul, în lanţul vulcanic ce-i servea de adăpost. Aceasta era singura posibilitate să-i găsească ascunzătoarea; dar Farrow nu putu să observe vreun aeroplan şi dete comanda de scufundare.

Apoi se duse cu George şi Ando în cabina de la proră, dete la o parte uşile de oţel şi puse în funcţiune reflectoarele.

Submarinul se scufundase la treizeci de metri. La această adâncime, tunelul cel lung, care străbătea peretele craterului, ducea în lacul ce umplea interiorul său. Submarinul coti încet spre nord şi porni spre peretele craterului.

Farrow se retrăsese de atâtea ori cu submarinul său în acest adăpost încât timonierul Plundow cotea exact la locul potrivit.

George văzu deschizătura grozavă a tunelului apărând în lumina puternică a reflectoarelor, pe care genialul prim-inginer al submarinului le construise aşa fel încât să străbată apa pe o mare întindere. El îşi îndreptă atenţia-i încordată spre marea crăpătură din dreapta intrării, în care locuia sepia cea albă. Dar monstrul nu se arăta.

George observă altceva, în schimb. Nişte fire lungi, de diferite culori, jucau în lumina orbitoare a reflectoarelor. Păreau că trăiesc, deoarece câteodată dispăreau cu totul pentru că să reapară apoi în mai mare număr.

Aceste fire se măreau necontenit. Pluteau la intrarea tunelului, iar atunci când submarinul intră în deschizătura

acestuia, lui George i se păru că firele colorate devin tot mai numeroase.

Aceste fire, care aveau aproape doi metri în lungime şi apăreau acum foarte late, se apropiară mult de geamurile de cristal ale submarinului şi acum George recunoscu îngrozit că era vorba de nişte şerpi mari, al căror trup turtit semăna cu nişte curele groase.

Ando îl apucă de braţ şi zise încet şi grav:

— Tata a murit de muşcătura unui şarpe ca aceştia. Taina noastră cea mare îi prezisese moartea. Tata căzu de pe poteca îngustă când ne întorceam acasă şi puţin în urmă îşi dădu sufletul.

Căpitanul Farrow chemă numaidecât pe doctor, care veni peste câteva minute.

— Ah, ce-mi văd ochii? strigă el deodată, — asta e cât se poate de interesant. E o specie rară de şerpi şi văd că sunt o mulţime neobişnuită şi încă ce specimene! Mi Se pare că nu am exemplare de mărimea asta în colecţia mea. Minunat, domnule căpitan, am să caut mai pe urmă să prind unul din aceşti şerpi.

— N-ai decât să încerci, dragă doctore, mă tem însă că n-o să ai cum. Doar nu vei fi crezând că lacul vulcanic e plin de astfel de reptile veninoase! Şi aici, cum vrei să deschizi chepengul turnului?

— Hm, ai dreptate, domnule căpitan, zise doctorul Bertram necăjit, — parcă se înmulţesc mereu. Şi nici gând să fugă dinaintea noastră, mai degrabă ne întâmpină. Foarte ciudat!

— Mă tem că o să trebuiască să renunţăm Ia adăpostul nostru, oricât de rău mi-ar părea, urmă Farrow. N-ai putea să-mi explici de unde vine mulţimea asta de şerpi şi de ce pare că iese din tunel?

— Domnule căpitan, ştiu la ce te gândeşti, zise doctorul, şi cred că aşa e. Am observat adesea în lacul vulcanic şerpi din aceştia şi am prins chiar câteva exemplare. Dar numai întâmplător. Sau că scobiturile şi crăpăturile din pereţii craterului erau pline de bestiile acestea, care îşi căutau hrana la adâncimi atât de mari încât nici nu le-am observat — asta e o posibilitate, şi cea mai probabilă, — sau că şerpii aceştia au pornit în migraţie din cine ştie ce pricină. S-au strecurat prin tunel în lacul vulcanic, nu le-a plăcut acolo şi acum se întorc înapoi. În orice caz, faptul că bestiile astea părăsesc lacul înseamnă pentru noi o primejdie. Mă gândesc la erupţia vechiului vulcan de pucioasă, în regiunea asta, scoarţa pământului e foarte

subţire şi atunci e posibil ca şi acest vulcan străvechi să se trezească; am face mai bine să nu stăm mult aici.

— Da, doctore, asta e şi părerea mea, zise Farrow. Acum o să intrăm liniştiţi în lacul vulcanic şi să vedem prin periscop ce s-a întâmplat şi dacă în lac se află şi mai mulţi şerpi. Am oarecari speranţe că, aşa cum ai spus dumneata, şerpii, pornind în migraţie, au ajuns în tunel. Poate că lacul vulcanic nu le oferă destulă hrană şi de aceea îl părăsesc. Dar s-ar putea să ne aflăm şi în preajma izbucnirii vulcanului,

— Şerpii se aflau deja pe drum atunci când a izbucnit vulcanul de pucioasă, zise Bertram, — altfel n-ar fi ajuns atât de repede aici. Se poate că lacul vulcanic nu le place pentru că posibilităţile de hrană sunt, insuficiente pentru o mulţime atât de considerabilă. Dar e mai bine să fim prudenţi; părerea mea e să părăsim cât mat repede lacul vulcanic.

— Dar afară sunt Englezii, zise Farrow, cu amărăciune. Chiar dacă aviatorii sunt oameni cumsecade, tot trebuie să asculte de ordinele superiorilor lor. Şi distrugătorul o să sosească numaidecât, chiar dacă şi-a pierdut câteva vreme cu piraţii. Zău că ne aflăm într-o situaţie mizerabilă.

— Ei, poate că nu e chiar atât de mizerabilă, zise doctorul. Pe legea mea, e foarte interesant!

În sfârşit, submarinul ajunse în lac. Şi aci, şerpii veninoşi roiau în jurul submarinului şi când acesta se urcase îndeajuns pentru ca Farrow să se poată servi de periscop, căpitanul văzu că toată suprafaţa lacului era acoperită de aceşti înotători coloraţi, care treceau ca săgeata în toate direcţiile.

Doctorul Bertram îl împinse la o parte pe căpitan — toţi cei din cabina prorei veniseră în cabina de comandă — şi zise:

— Domnule căpitan, se prea poate ca şerpii s-o pornească la drum, deoarece lacul e prea mic pentru o astfel de mulţime. Aşadar, nu e numaidecât nevoie să fie un semn de primejdie, adică de izbucnirea vulcanului. Dar, ce-i în mână nu-i minciună. Eu cred că e mai bine să părăsim lacul. Nici nu putem să ne coborâm din submarin. Pariez că toate încăperile adăpostului nostru sunt pline de şerpi.

— Hm, asta aş vrea să verific, mai întâi zise Farrow. — Nu vreau să-mi fac mustrări că am neglijat ceva.

— Desigur, domnule căpitan, aprobă repede Bertram, e şi foarte interesant.

Farrow dădu poruncă să se ridice submarinul atât de mult încât turnul ieşi din apă. Şi aci, primul inginer făcuse ferestre cu geam prin care se putea vedea şi din apă. Submarinul lunecă încet in grotă. Când se puseră în funcţiune reflectoarele, lumina lor arătă o mişcare multicoloră.

Din toate încăperile ieşeau reptile veninoase, se încolăceau pe cheiul îngust şi se aruncau în apă. Era absolut imposibil să deschizi chepengul, căci şi puntea submarinului, atât cât ieşea din apă, era acoperită de şerpi.

— Ei, atunci trebuie să ne întoarcem, zise Farrow. Am putea să rămânem aici până când se vor depărta aceşti musafiri nepoftiţi, dar apariţia lor, precum şi subita lor plecare sunt semne de primejdie, pe care nu trebuie să le nesocotim, S-ar putea ca aceste animale inteligente să presimtă izbucnirea străvechiului vulcan; de aceea trebuie să fim şi noi atât de inteligenţi şi să ne îndepărtăm de el.

Peste un sfert de oră se aflau iar în larg şi se îndreptau spre marea Flores.

IV
O ÎNTREPRINDERE

FARROW se ţinea mereu pe partea de Nord a drumului ce ducea spre Flores. Insula lui Ando se afla la Sud, dar acolo fusese odată drumul marilor vapoare de pasageri şi, afară de asta, crucişătorul englez trebuie să se fi aflat pe acelaşi drum.

Şi Farrow voia să dispară, deocamdată. Naviga liniştit deasupra apei, putând astfel să cerceteze mai bine partea dinspre Vest şi să vadă dacă nu se arată avionul. Apoi, făcea economie de curent electric.

George şi Ando se aflau lângă el. Farrow se adresă tânărului prinţ, zicând:

— Ando, abia la noapte vom putea să abordăm insula, dacă crucişătorul şi distrugătorul ajung înaintea noastră, ceea ce presupun. Dacă nu, putem s-o facem numaidecât. Cred că putem ancora în golful din care ai fugit cu luntrea.

— Da, Tuan căpitan, zise Ando, — golful e foarte adânc. Putem să ne apropiem până la plajă, deoarece bancul de corali e aproape perpendicular.

— Aşa? Atunci e foarte bine, zise Farrow. Golful e cercetat adesea?

— Nu, portul cel mare, lângă care se află şi satul, se află la răsăritul insulei. De la golf până acolo e un drum cam de zece kilometri, dar trecem pe la punctul în care e ascunsă taina sfântă a familiei noastre. Acolo a fost muşcat tatăl meu.

— Hm, mă gândesc dacă n-am putea să atragem în vreo cursă pe unchiul dumitale, zise Farrow. Dacă dumneata, Ando, i-ai trimite vreun om de încredere, care să simuleze că vrea să treacă de partea unchiului dumitale, şi să-i dezvăluie taina, atunci l-am putea atrage în acel loc şi sili să mărturisească. Ce crezi, e cu putinţă?

— Da, asta s-ar putea, zise tânărul prinţ. Dar v-aş ruga să mă lăsaţi să debarc singur pe insulă. N-aş vrea să pun în primejdie pe noii mei prieteni.

— Ah, râse George, asta e acum! N-ai să mă poţi opri să te urmez, dragă Ando. Colo, în vulcanul de pucioasă, ne-am legat prietenește, acum n-ai să mă respingi, nu-i aşa? Asta nu se poate, viu şi eu cu tine.

— Şi eu cred că-ţi pot fi de ajutor, zise Farrow cu bunăvoinţă. Dacă întreprinderea noastră e în adevăr primejdioasă, nu face nimic. Suntem învăţaţi cu primejdiile. Desigur că nu trebuie să luăm cu noi oamenii din echipaj. Asta ar bate la ochi. Dar le lăsăm vorbă ca după un anumit timp să ne caute şi în acest caz suntem oarecum in siguranţă.

— Să sperăm că Englezii nu ne vor lua-o înainte, zise George. Ard de nerăbdare să-l păcălesc pe unchiul tău. Sanctuarul familiei tale se află la mare? Vorbeai doar despre un şarpe de mare?

— Da, George, se află aproape de golf. Tu ai devenit prietenul meu, de aceea ţi-l voi arăta. Vei fi cel dintâi prieten care-l va vedea. Acum eşti doar prietenul şi fratele meu, eşti puternic şi viteaz, n-ai să te sperii.

Ando vorbise cu atâta seriozitate încât George amuţise. Atât de îngrozitoare să fie taina noului său prieten încât era nevoie de curaj ca s-o priveşti? Ei bine, se va arăta destul de curajos.

După o călătorie lungă, se apropiară de insulă. Acuma trebuiau să fie cât se poate de prudenţi, deoarece ajunseră în drumul vapoarelor de pasageri şi, atunci când Farrow se uită iar spre Vest, dădu imediat comanda de scufundare.

Observase un nor de fum care se apropia cu o viteză colosală. Nu putea să fie decât distrugătorul englez.

Farrow naviga însă o bună distanţă cu periscopul afară, până când putu să vadă lămurit distrugătorul, care venea aproape perpendicular pe drumul submarinului. Când văzu că ofiţerii de pe puntea de comandă duc ocheanele la ochi, Farrow cufundă repede şi periscopul.

Nu puteau să-l caute decât pe el. Se vede că comandantul crucişătorului englez se temea acum că Farrow i-o va lua înainte în chestia insulei lui Ando, pe care Anglia voia s-o „ocrotească" şi de aceea trimisese în grabă distrugătorul. Farrow zâmbea, în vreme ce submarinul continua să se scufunde. Englezii n-au decât să debarce în linişte, el venea cu adevăratul stăpânitor al insulei de partea cealaltă şi va arunca unchiului trădător o momeală mai dulce decât i-ar putea oferi Anglia — dezvăluirea tainei familiei domnitoare de până acum.

— Acuma, distrugătorul o să fie chiar deasupra noastră, se adresă Farrow lui George. Trebuie să înveţi să apreciezi şi să socoteşti exact distanţele şi vitezele. Uite!

Deasupra submarinului, elicele distrugătorului englez trecură învârtindu-se vertiginos. Farrow făcu un mic calcul pe harta sa, schimbă cursul ceva mai la Est şi zise:

— Peste o jumătate de ceas vom ieşi la suprafaţă în golf, iar distrugătorul englez va fi deja în port. Ando, cum ai putea să găseşti repede un adevărat om de încredere, care să ducă unchiului dumitale solia?

— Totdeauna se află cineva în apropierea sanctuarului nostru, zise Ando, — pot să-l trimit imediat şi unchiul meu Rukoo îl va crede. De mult voia să-l atragă în partidul său.

— Bine, atunci, să sperăm că vom izbuti. De altfel ar fi foarte bine dacă am lua cu noi şi pe doctorul Bertram. El înţelege mai toate limbile din Oceanul Pacific şi poate să se prezinte ca martor, pe care îl vor respecta chiar şi Englezii.

— Asta nu va fi necesar, zise Ando liniştit. Rukoo va mărturisi în faţa unor martori cari au mai multă trecere în poporul meu. Englezii nici nu au nevoie să-i asculte, e suficient ca eu să fiu stăpânitorul şi dacă poporul meu întăreşte mărturia lui Rukoo, ei nu vor îndrăzni să pună la îndoială cuvintele mele.

Cu cât se apropia clipa hotărâtoare, cu atât Ando se schimba la faţă. Acum făcea în adevăr impresia unui stăpânitor şi Farrow zise, fără să vrea:

— Bine, prinţe, dumneata vei fi ştiind mai bine.

Dar Ando refuză acest titlu, cu un zâmbet uşor, zicând:

— Tuan căpitane, pentru dumneata aş vrea să rămân întotdeauna „Ando". Titlul de principe să mi-l1 dea străinii.

Dumneata însă eşti dintre prietenii mei.

— Bine, Ando, zise Farrow cu voie bună, dar ştii că-ţi voi fi un adevărat prieten.

După cum prevăzuse căpitanul, după o jumătate de oră, periscopul submarinului se înălţă deasupra golfului, din care fugise Ando pe furtuna aceea.

Pe mare nu se vedea nici un vapor. Crucişătorul englez se vede că venea mai târziu; nici nu putea să desfăşoare viteza enormă a distrugătorului.

Farrow îndreptă submarinul aproape de tot de ţărm, îl ridică la suprafaţă şi, peste câteva minute, Ando şi cei doi Farrow săriră pe uscat. Chepengul turnului fu închis numaidecât şi trupul de oţel al submarinului se scufundă repede.

Farrow poruncise ca să-i caute abia a doua zi de dimineaţă, daca nu se vor întoarce până atunci. Până la noapte, submarinul să rămână la fund şi abia atunci să iasă la suprafaţă.

Dacă cei trei expediţionari se vor întoarce mai de vreme şi vor fi nevoiţi să se retragă în grabă pe submarin, vor arunca în apă câţiva bolovani. Cu aceasta, Farrow îşi asigurase retragerea, căci, chiar dacă din întâmplare, ar cădea în mâinile lui Rukoo, puteau să se bizuie că vor fi eliberaţi. Doctorul Bertram ar pune imediat în cunoştinţă pe Englezi de dispariţia lor şi atunci cariera lui Rukoo s-ar sfârşi repede.

Cum ajunseră pe plajă, Ando sări în desişul pădurii de palmieri şi Farrow cu George îl urmară.

Ando, care-i aştepta lângă trunchiul unui palmier gros, şopti:

— E posibil ca Rukoo să fi trimis spioni pe aicea. El ştie că am izbutit să scap în luntre, cu toată furtuna care bântuia. De aceea a şi trimis vorbă Englezilor. Pe insulă se află întreprinderea unui negustor englez, care trebuie să fi telegrafiat imediat la Singapore. Dar se pare că nu-i nimeni prin apropiere; altfel l-aş fi auzit. Acum îmi voi chema partizanii.

Ando scoase un sunet ciudat, care semăna întocmai cu ţipătul unei păsări. Chemă de trei ori, apoi se ridică şi zise cu mândrie:

— Acuma toţi supuşii mei cei credincioşi cari au auzit semnalul ştiu că mă aflu iarăşi pe insulă; nu mă tem că s-ar găsi vreun trădător printre ei, — altfel, desigur că planul dumitale, Tuan căpitan, n-ar putea să izbutească. Atunci Rukoo n-ar veni, ci şi-ar trimite zbirii.

— Să sperăm că te poţi lăsa în nădejdea supuşilor dumitale, zise Farrow.

Căpitanul amuţi de spaimă când văzu apărând ca din pământ un indigen înalt şi subţire, care ţinând braţele încrucişate se închină adânc înaintea lui Ando.

Prinţul vorbi cu el multă vreme, părând că vrea să-l convingă, apoi omul răspunse câteva cuvinte, se închină iar şi dispăru precum venise.

— Să ne ducem la sanctuar, zise Ando, grav. Mai întâi vreau să întreb daci planul meu va izbuti, şi George poate să afle soarta ce-l aşteaptă dacă nu se îngrozeşte să-şi cunoască viitorul, cel puţin viitorul cel mal apropiat.

George se uită întrebător la tatăl său. Apoi îşi aduse aminte că Englezii ameninţă continuu pe acesta. Deoarece vor rămâne mereu împreună, va putea să prevadă şi soarta tatălui său, aflând-o pe a sa. De aceea, George întinse mâna lui Ando, strigând:

— Da, Ando, aş vrea să aflu!

Prinţul se uită lung la el, apoi plecă capul.

— Văd că tu mă crezi, zise el cu gravitate, acum vei întrezări si tu adevărul. Dacă m-ai fi urmat fără credinţă poate că soarta te-ar fi ajuns până-acum. Ştii că sunt un om luminat, deoarece m-am bucurat de o educaţie şi cultură europeană. Dar taina familiei noastre n-o poate explica nici unul din marii voştri cercetători, dacă ar fi s-o cunoască. Tu singur vei recunoaşte că aşa numitele „popoare primitive" cunosc unele lucruri şi forţe care vor rămâne pentru noi o veşnică enigmă.

Farrow clătină din cap, dus pe gânduri. În lungile sale călătorii, văzuse câteva minuni ale Asiei. Acum se temea ca George să nu vadă ceva care ar putea să-l transforme pentru toată viaţa.

Căpitanul ar fi dorit să-l oprească, dar atunci George s-ar fi întristat toarte mult, poate chiar ar fi devenit melancolic, căci spiritul lui în veşnic neastâmpăr s-ar fi frământat să ghicească ce fel de taine ar fi putut să vadă în sanctuar.

Se pare că Ando ghicise gândurile căpitanului, Se-ntoarse brusc, se uită ţintă la Farrow şi zise încet:

— George e un om viteaz şi cinstit. Taina ce o va afla nu va avea putere asupra sufletului său, va putea numai să-l facă mai prudent şi să-l apere.

Salută pe căpitan cu toată seriozitatea, se întoarse iar şi porni liniştit înainte. Farrow îl urmă, clătinând din cap. Era destul de neplăcut că Ando ghicise temerile lui. Ce-i va fi dat lui George să vadă?

Tânărul prinţ se îndreptă spre un tufiş mare şi dete la o parte crengile mlădioase. Îndărătul tufişului se afla o cărare îngustă, curăţită cu îngrijire de plante agăţătoare.

În urma Căpitanului, crengile se împreunau la loc. Cărarea cârmea înspre mare. În curând vor descoperi taina.

Nişte, stânci de corali se iviră deodată printre palmieri. Un braţ de mare pătrundea până la ele. Dar un perete înalt de stâncă, ce se ridica la vreo sută de metri, închidea vederea spre largul mării.

Ando se întoarse şi privi grav pe căpitan. Farrow înţelese numaidecât şi se opri. I se părea un fel de degradare că el nu putea să vadă misterul, dar înţelese repede că Ando nu putea să-l dezvăluie decât unui adevărat prieten. Şi primejdiile extraordinare prin care trecuseră împreună stabiliseră o strânsă legătură de prietenie între aceşti doi tineri, aparţinând unor rase diferite.

Văzu cum Ando şi George dispar după un colţ de stâncă şi un simţământ de întristare îi strânse inima, gândindu-se la soarta tatălui lui Ando. Apoi însă, convingerea lui că Ando va face tot posibilul să-şi apere prietenul de orice rău învinse temerile căpitanului.

Acuma îşi aduse aminte de Rukoo, duşmanul intrigant şi primejdios al tânărului prinţ! Trebuia să vină încoace şi, chiar dacă ar fi să mai dureze, se putea ca spionii lui să se afle prin apropiere. Liniştea pădurii dese putea să fie înşelătoare; îndărătul desişului verde, ce părea inofensiv, putea să-l pândească moartea.

Farrow se propti în picioare, pipăi pistolul de la brâu şi cercetă cu atenţie în jurul său, trăgând cu urechea la cel mai mic zgomot.

V
PUTEREA MISTERULUI

GEORGE simţi cu inima i se strânge când porni în urma prinţului, cotind pe după colţul de stâncă. Întocmai ca şi tatăl său, îşi aduse aminte de soarta bătrânului prinţ, care-şi găsise o moarte groaznică, străbătând acest drum.

Pe urmă însă, căpătă iar curaj şi încredere, uitându-se la Ando, care păşea cu atâta linişte de-a lungul potecii. Această potecă avea cel mult cincizeci de centimetri în lăţime; de-a dreapta se ridica drept peretele de stâncă, de-a

stânga, sclipea apa golfului, al cărui fund George nu putea să-l vadă.

Pe marginea golfului se vedeau nuferi mari, iar în apa limpede înotau peşti coloraţi, strălucind ca nestematele.

Dar George ştia că-n crăpăturile acestor stânci se aţinea la pândă moartea, moartea grozavă sub forma graţioşilor şerpi veninoşi care mai acum câteva ceasuri jucaseră în lumina reflectoarelor.

Acum, Ando se opri, se întoarse spre George şi-l privi drept în ochi. Apoi ridică mâna şi zise solemn:

— George, am ucis peştele primejdios ca să te scap pe tine, te-am urmat atunci când ai dispărut în craterul vulcanului, dar cea mai mare dovadă a prieteniei mele ţi-o dau acum, arătându-ţi taina familiei mele. Fii serios şi hotărât, lasă deoparte orice gând nebunesc! Altfel, misterul devine primejdios — şi mai bine să rămâi aici!

George susţinu cu tărie privirea tânărului prinţ.

— Ando, eu cred în cele ce-mi spui tu, lasă-mă să te urmez!

— Atunci, haidem!

Ando se întoarse iarăşi şi dispăru într-o crăpătură a stâncii uriaşe. În lumina de amurg care domnea aci, George văzu ca prin sită figura înaltă a prietenului său. Se ţinea după dânsul, fără să-şi dea bine seama de ce.

Înaintea lor începu să crească lumina şi George văzu că păşea pe o punte îngustă. Deoparte şi de alta sclipea apa. Îndată după intrarea îngustă, crăpătura din stâncă trebuie să se fi lărgit în formă de grotă şi această punte îngustă ducea la locul misterului.

Acum puntea se isprăvise şi George se văzu într-o grotă mică, destul de luminată, fără ca să-şi poată da seama de unde venea lumina.

În mijlocul grotei se afla un obiect, acoperit, aşezat pe un postament scund de piatră. Era de mărimea unui om şi întrecea în înălţime pe cei doi tineri, deoarece era înălţat pe acea piatră.

Cu nişte mişcări domoale, s-ar putea zice prudente, Ando ridică pânza şi o puse de o parte. Pe postament se afla o statuie de piatră negricioasă, reprezentând un adolescent înalt şi zvelt.

George văzu cu uimire cât de artistic era acel trup, apoi îşi ridică ochii spre capul statuii şi rămase ţintuit locului.

Fata tânărului era frumoasă, de o frumuseţe nobilă, aproape clasică. Dar ochii, cari de obicei la statuile din piatră sunt morţi — trăiau.

Scânteiau şi străluceau într-o lumină misterioasă; siliră pe George să-l privească ţintă, ceea ce-l umplu de un sentiment de frică, şi primul lui gând fu să se întoarcă şi s-o şteargă cât mai repede.

Dar el ştia că Ando se află alături de dânsul şi o linişte minunată se aşternu în sufletul lui. Credea în prietenia lui Ando şi voia doar să afle ce o să i se întâmple în curând, ca să ştie ce primejdii îl ameninţau pe tatăl său.

Ochii adolescentului de piatră se făcură mai mari, tot mai mari. Lumina lor crescu şi deveni atât de puternică încât pe George îl usturau ochii, fără să poată să-i închidă. Apoi, faţa enigmaticei statui se pierdu într-o ceaţă deasă, numai ochii mari şi strălucitori mai scânteiau cu putere.

George văzu cum în jurul lui răsar fel de fel de chipuri. Norii de ceaţă se strângeau la un loc şi luau anumite forme. Recunoscu pe tatăl său, pe Petre, pe doctor şi alţi oameni din echipaj. Văzu şi pe Ando în vestminte somptuoase. Toate aceste chipuri aveau figura veselă, ochii râzători.

În cele din urmă se văzu pe el însuşi râzând, cu mişcări repezi şi bucuroase. Mergea de la o figură la alta, vorbea şi glumea cu ele. De multe ori, chipul său devenea grav şi ochii îi se întunecau, dar pentru scurt timp, apoi râdea iarăşi şi ochii săi străluceau din nou.

Pe urmă, aceste figuri de ceaţă dispărură. Se destrămară cu încetul şi norii plutiră iarăşi în jurul trupului tânăr. Ochii lui străluciră din nou cu putere, împrăştiară ceaţă, până rând sub aceste stele luminoase reapărură trăsăturile frumoase ale adolescentului.

Focul enigmatic din ochii lui mari păli, pupilele se micşorară, scânteierea lor se stinse şi deodată George putu iar să se mişte.

Se uită la Ando. Tânărul prinţ era foarte grav, dar ochii îi străluceau. Cu mult calm, întinse pânza peste enigmatica statuie, apoi se întoarse tăcut şi păşi pe puntea cea îngustă, îndreptându-se spre ieşire.

Nici când fu afară nu întoarse capul. Păşea liniştit pe cărarea îngustă, alături de stânca de corali, urmat de George, căruia lumea i se părea acum şi mai frumoasă.

Abia când se apropiară de căpitan, care se uita la amândoi cu o atenţie încordată, Ando se întoarse şi privi pe George zâmbind.

— George, eşti un copil favorizat, îi zise cu seriozitate, şi pe tine te-am văzut legat de soarta mea. Vei avea multe şi mari primejdii de întâmpinat, dar le vei învinge pe toate. Şi tu te-ai văzut vesel şi râzând, numai câteodată erai trist.

Astfel se va desfăşura viaţa ta, cel puţin un an de zile de aci înainte. Dacă apoi vei mai voi să-ţi cunoşti soarta şi pentru anul viitor, vino la mine.

— Ando, asta nu pot s-o ştiu încă, zise George. Acuma e frumos, acuma ştiu că anul acesta voi avea pe lângă mine pe toţi prietenii mei dragi şi buni. Dar pe urmă, n-aş vrea să ştiu nimic din viitor. Mi-ar fi frică să nu mi se arate imagini triste.

— E mai bine aşa, zise Ando, m-am temut să nu te prindă curiozitatea. Acuma, bucură-te c-ai s-o duci bine, iar ceea ce va urma, vei trăi şi vei vedea. Chiar dacă ştii dinainte, de schimbat tot nu poţi să schimbi nimic.

Farrow se uita cu grijă la fiul său. Dar George îi zâmbea vesel, îl îmbrăţişa şi-i spuse:

— Tată, am vrut să ştiu, numai pentru că eram neliniştit din pricina ta. Aviatorii englezi spuneau doar că autorităţile te caută şi acuma şi bomba pe care au aruncat-o din aeroplan ne-a dovedit cât e de serioasă chestiunea. Şi atunci am vrut să ştiu dacă te afli în primejdie.

— Dragul meu băiat, strigă vesel căpitanul — îţi mulţumesc.

— Băgaţi de seamă, zise încet Ando, Rukoo se apropie. Trebuie să fie pe drumul ce duce încoace. Ţipătul de pasăre pe care îl auziţi îmi anunţă sosirea lui.

Căpitanul şi George duseră repede mâna la pistoale, dar Ando zise surâzând:

— Nu ne vom folosi de arme. Vă rog, Tuan căpitan şi George, duceţi-vă colo, sub palmierul cel mare! Trebuie să vorbesc singur cu Rukoo. Numai însoţitorii lui pot fi pentru mine o primejdie. În acest caz, mă puteţi apăra. Dar nu cred să fie nevoie.

Căpitanul şi George se retraseră sub palmierul arătat, la o depărtare de cel mult zece metri. Priveau cu încordare capătul cărării pe care trebuia să vie Rukoo.

Trecură câteva minute, apoi se auzi zgomotul unor paşi grăbiţi cari se apropiau. Pe cărare se arătă un bărbat de statură mijlocie şi gras; mai făcu trei paşi spre Ando şi apoi se opri.

Era îmbrăcat cu nişte vestminte scumpe şi purta un turban împodobit cu o agrafă de diamant, de o valoare nepreţuită. Obrazul lui era buhav şi lipsit de expresie, dar ochii mici scânteiau de răutate.

În urma lui păşea solul, pe care îl trimisese Ando, dar nu era singur. Se iviră şi alţi indigeni, dintre cari însă, numai trei păşiră în urma lui Rukoo, pe locul deschis. Ceilalţi

râmaseră în tufişuri şi George simţi că aceştia sunt o primejdie pentru prietenul său Ando, de vreme ce căutau să se ascundă.

Mai cu seamă privirea lui se opri asupra unui indigen înalt şi destul de gras. Privirile lui ardeau de ură când se opreau asupra tânărului prinţ; acuma, un râs sălbatec şi triumfător schimonosi faţa lui unsuroasă, de parcă-i venise un gând năstruşnic.

Apoi se piti după tufişul des, lângă care stătuse. Acest om însemna cea mai mare primejdie pentru Ando, George o simţea bine. Tânărul Farrow îşi aruncă privirea în luminişul pădurii. Ando şi Rukoo stăteau faţă în faţă; Rukoo, într-o poziţie mândră, cu mişcări sălbatece, cari întovărăşeau discursul său înflăcărat, Ando, dimpotrivă, calm şi indiferent, îndreptând asupra unchiului său privirea ochilor săi pe jumătate închişi. Din nefericire, George nu înţelegea nimic din această convorbire; dar în acest moment avea şi ceva mai bun de făcut. Trebuia să observe pe indigenul cel înalt, care se vedea bine că-i pusese gând rău lui Ando.

Indigenii cari veniseră cu Rukoo nici nu observaseră pe căpitanul Farrow şi pe fiul acestuia. Ei îşi îndreptau atenţia numai asupra luminişului, în care explicaţia între Ando şi Rukoo devenea tot mai violentă.

La drept vorbind, numai Rukoo era tot mai enervat, vorbele îi ţâşneau clin gură şi George îşi zise că unchiul făcea acum o impresie foarte puţin simpatică în comparaţie cu Ando, care-şi păstrase calmul plin de mândrie.

Fără să spună o vorbă tatălui său, George se târî cu băgare de seamă în tufişul dindărătul său. Căpitanul Farrow era şi el atât de atent la cele ce se petreceau în luminiş încât nici nu băgă de seamă că George se îndepărtase.

George dădu încet la o parte crengile tufişului, se strecură înăuntru şi le lăsă să se împreună iarăşi. Acum se afla pe o cărare îngustă de tot, pe care apucă înainte.

Indigenul, care se purtase atât de ciudat, fusese cam la treizeci de metri depărtare. George se gândi deodată că s-ar putea ca şi el să vină pe această cărare ca să ajungă în apropierea, sau chiar în spatele lui Ando.

Dacă acum l-ar întâlni fără de veste ar ajunge cu siguranţă la o luptă corp la corp şi George ar fi nevoit să facă uz de revolverul său. Dar dacă l-ar împuşca pe indigen, Ando ar avea, probabil, multe neplăceri. Totuşi, dacă indigenul era în adevăr atât de viclean cum părea, atunci se va preface a fi cât se poate de inofensiv, dar nu va renunţa Ia planul său duşmănos, ci va aştepta un prilej mai bun.

Afară de asta, va deveni bănuitor cu privire Ia George şi va căuta să nu-l piardă din ochi, iar George nu va mai avea prilejul să-şi apere prietenul de vicleniile lui.

George se puse pe lucru. Terenul era foarte potrivit cu planul ce-şi făcuse, deoarece acum se afla tocmai în faţa unui tufiş ale cărui crengi semănau mai mult a nuiele, cari se înălţau în sus, una lângă alta. George se strecură printre aceste crengi acoperite cu frunze mici şi dese, de culoare cafenie. Nuielele erau atât de mlădioase încât George nu făcu nici cel mai mic zgomot.

George se vârî atât de adânc în tufişul de crengi protectoare încât abia de mai vedea cărarea. El nu putea să fie descoperit nici de ochiul cel mai ager, căci frunzele cafenii îl acopereau de tot.

Dar nici el nu mai avea decât o mică deschizătură, aproape de pământ, prin care putea să privească. Stătuse la pândă mai puţin de un minut, când tresări. Auzise deodată un foşnet încet, pe care nu şi-l putu explica numaidecât. Acest foşnet putea să însemne şi o primejdie, căci şederea pe această insulă era chiar ea o primejdie.

Să se întoarcă? Zgomotul era un foşnet ciudat, de parcă un corp ar aluneca încet printre crengile mlădioase — se auzea dinspre dreapta lui, la oarecare apropiere de capul său.

Nu cumva se apropia vreun indigen, partizan al actualului Prinţ Rukoo, care observase, că tânărul Prinţ legitim, Ando, îşi adusese nişte prieteni europeni?

George nu ştia ce să facă. Dacă se întorcea, indigenul cel înalt, care i se păruse atât de suspect, ar putea să se strecoare pe lângă el, pe cărare.

Care lucru era mai temut? Sălbatecul cel înalt putea să ameninţe nu numai pe tânărul prinţ ci şi pe tatăl lui George. Trebuia să apară în orice clipă şi George nu trebuia să-l piardă din ochi.

Dar, în cele câteva clipe cât mai avu de aşteptat, putea să fie surprins de primejdia ce se apropia din spate. O lovitură dată cu iuţeala fulgerului de unul din aceşti sălbateci i-ar pune capăt vieţii şi atunci atât tatăl său cât şi prietenul său Ando erau pierduţi.

George cântări toate posibilităţile timp de câteva secunde, apoi foşnetul acela ciudat se auzi şi mai tare îndărătul lui. Era atât de aproape de capul lui, încât George fu silit să ia o hotărâre.

Întoarse repede capul — şi îngheţă de frică. Căci la cel mult o jumătate de metru de obrazul lui văzu un cap de

viperă.

Forma triunghiulară a acestui cap îngrozitor îl încredinţa numaidecât că avea de-a face cu un şarpe veninos. Din copilărie, George se ocupase foarte mult de zoologie şi imediat îşi dete seama că acel şarpe ţinea de specia cea mai periculoasă a viperelor.

Era, desigur, un exemplar din acei şerpi veninoşi cărora le-a căzut victimă tatăl prinţului Ando. Vipera stătea acum nemişcată, dar limba ei bifurcată se mişca încoace şi încolo.

Se vede că se gândea dacă să se repeadă înainte şi să-şi înfigă colţii veninoşi în obrazul lui George. Acesta ştia bine că animalele cu sânge rece, aşadar şi şerpii, aveau oarecare inteligenţă.

George simţi numaidecât că trebuie să stea absolut liniştit şi că nu trebuie să întoarcă nici capul. Cea mai mică mişcare ar fi putut fi luată drept un act de vrăjmăşie şi atunci vipera s-ar apăra imediat prin muşcătura ei mortală.

Acum însă George auzi iar un zgomot uşor. Venea dinspre cărarea, pe care abia o părăsise, ca să se ascundă în acest tufiş des.

Sălbatecul venea aşadar pe cărare şi ameninţa viaţa tatălui şi a prietenului său. George nu putea să stea să mai aştepte. Dacă ar mai fi putut să rămână câtva timp nemişcat cu siguranţă că vipera ar fi trecut mai departe, fără să-i facă vreun rău.

Acum însă trebuia să ia o hotărâre. Sălbatecul cel suspectat era mai de temut şi spre dânsul trebuia George să-şi îndrepte atenţia.

Cu precauţiuni infinite, îşi vârî iarăşi revolverul în toc şi scoase un cuţit mare şi tăios. Trebuia să lupte împotriva reptilei numai cu o armă ce nu făcea zgomot.

Când scoase din teacă lama cuţitului, George se înspăimântă iar, deoarece vipera păru că a observat mişcările ascunse.

Imediat îşi ridică puţin capul respingător, limba i se mişcă mai repede încoace şi încolo, şi un şuierat îngrozitor încredinţa pe George că în acel moment primejdia era iminentă.

Capul triunghiular al sinistrului animal se mişca mereu, în clipa următoare îşi va înfige colţii în carnea lui.

George nu putea să mai stea mult pe gânduri, trebuia să facă ceva. Cu o mişcare a cărei repeziciune o făcea posibilă numai încordarea întregii sale energii, George întinse braţul drept. Cuţitul îl ţinea strâns în mâna dreaptă, deoarece ştia

bine că nu va nimeri îndată capul şarpelui, ci va trebui mai întâi să taie câteva crengi din tufiş.

Lovitura pe caro o dădu cu o putere sporită de deznădejde avu efectul dorit. Lama cuţitului tăia trupul şarpelui, chiar lângă cap.

În clipa următoare, George lăsă cuţitul din mână şi apucă, cu dezgust, trupul şarpelui. Înainte ca reptila să se poată zvârcoli de moarte, George trase spre dânsul trupul decapitat al şarpelui.

Apăsă de corpul său trupul neted şi dezgustător al reptilei, ca să-i zădărnicească mişcările convulsive. Altfel, indigenul ar fi auzit foşnetul frunzelor.

George izbuti să ţină trupul şarpelui până când viaţa se stinse în el cu desăvârşire. Abia atunci îi dete drumul şi-l puse încet la o parte.

Apoi se întoarse iarăşi spre cărare şi privi cu atenţie. Acuma trebuia să vină sălbaticul. Nu putea să fi auzit nimic din lupta aceea îngrozitoare, căci George ucisese prea repede pe vrăjmaş. Acum indigenul cel înalt lunecă pe lângă el, fără zgomot, ca un şarpe urâcios.

George simţi trecându-l fiori. Aşadar omul acesta punea la cale ceva împotriva lui Ando şi, dacă vroia să ajungă în spatele lui, trebuia să descopere şi pe căpitan, care sta la adăpostul palmierului.

Tânărul bănui că sălbatecul va căuta să înlăture întâi pe acest mosafir nepoftit. Indigenii posedau cu siguranţă mijloace prin cari puteau să omoare un om fără zgomot şi cu iuţeala fulgerului.

George mai aşteptă numai o jumătate de minut, apoi se strecură iar cu băgare de seamă pe cărare. Acum îi venea bine că această cărare ducea printre tufişuri, făcând multe cotituri, înainta pe brânci până văzu înaintea lui pe indigen, care se strecura încet şi cu multă băgare de seamă.

Rămăsese acum atât de mult în urmă încât îşi vedea duşmanul numai ici-colo, până când acesta dispăru îndărătul ultimei cotituri a cărării.

Dinspre luminiş venea mereu glasul puternic şi neplăcut al lui Rukoo. Ando nu pronunţase încă un singur cuvânt; era atât de sigur de dreptatea lui, încât lăsă pe unchiul său să-şi descarce sufletul cât va vrea. Nici nu bănuia că moartea se strecurase prin tufişuri. George se încredinţa deodată că Rukoo ştia foarte bine de intenţiile indigenului, ba poate că-l şi tocmise pentru crima aceasta.

De aceea şi vorbea atât de tare şi cu atâta râvnă, ca să acopere orice zgomot suspect pe care l-ar fi făcut ucigaşul.

George fu apucat de furie la gândul acestei viclenii.

Chiar din acest fapt se putea deduce cât de slab se simte Rukoo. Numai laşii, sau aceia cari îşi simt puterea zdruncinată se servesc de o crimă atât de vicleană şi ordinară. Dară Ando murea, Rukoo putea să se afirme — dacă nu cădea şi el, mai curând sau mai târziu în mâna ucigaşilor tocmiţi de dânsul.

Lucrurile acestea s-au întâmplat adesea în istorie. Lupta pentru dominaţiune a fost dusă din totdeauna cu cea mai mare viclenie şi lipsă de scrupule.

Muncit de gânduri, George fu cât p-aci să se lovească de indigenul pe care-l urmărea. Uriaşul se oprise şi anume într-o poziţie care trăda surprinderea lui.

George îşi dete imediat seama că-n acest moment zărise pe tatăl său. Surpriza lui se explică foarte lesne. Putea să presupună că Ando venise cu mai multe ajutoare.

Poate că-l punea pe gânduri uniforma căpitanului. Desigur că el nu cunoştea deosebirile între uniforma germană şi cea engleză, de asemenea nu i se păru deloc ciudat că Farrow nu purta epoleţi.

Se vede că-şi zicea că englezii veniseră în ajutorul lui Ando şi poate că-n acea clipă chibzuia dacă nu e mai bine să treacă de partea tânărului prinţ, pe care-l sprijineau europenii.

George se apropie şi mai mult de spion şi observă că indigenul se uita atent în spre luminiş.

Se uită mereu de la un copac la altul, apoi făcu un gest de hotărâre şi ridică braţul. Se încredinţase că Farrow era singur şi acum voia să-l omoare.

George văzu cu groază că indigenul duce la gură o ţeava mică de trestie. Auzise destul despre ţevile de suflat ale sălbatecilor, despre săgeţile otrăvite pe cari le trimiteau împotrivii victimelor prin aceasta armă, care nu făceau zgomot.

Tatăl lui se afla în cea mai grozavă primejdie; acum nu putea să mai şovăie. George ridică pistolul cu iuţeala fulgerului, ţinti scurt şi glontele porni.

Indigenul scăpă ţeava din mână şi sări în sus, răcnind cu putere. George nimerise de minune. De la început, nu avusese intenţia să ucidă spionul pe Ia spate, asta nu se potrivea cu firea lui cinstită, deschisă. Dar trebuia să-l nimerească astfel încât sălbatecul să fie imediat scos din luptă, să nu se mai poată gândi la fapta sa, să nu mai poată să trimită săgeata ucigătoare nici cu ultimele lui puteri.

Aceasta nu puica să se întâmple decât dacă ar fi căpătat o rană care să-l paralizeze de durere; şi astfel, George alesese drept ţintă cotul indigenului.

Deoarece arma era de calibru mare, glontele avu efectul aşteptat. Braţul drept al sălbatecului căzu în jos; indigenul îşi apucă încheietura sfărâmată cu mâna stânga şi ţopăi de durere, ţipând cât îl lua gura.

Efectul detunăturii şi al ţipetelor fu surprinzător. Dindărăt ul tuturor tufişelor ce înconjurau luminişul se iviră capete de indigeni.

George nu putea să ştie dacă aceşti indigeni sunt prieteni sau duşmani de ai prinţului. Dar auzi glasul Iui Ando, care dăduse un ordin.

Apoi avu de furcă să se apere singur, căci în tufiş se auzi un foşnet şi în clipa următoare se simţi înhăţat de un indigen uriaş şi strâns cu atâta putere încât nu mai putu să ridice de jos revolverul.

Acuma trebuia să se apere cu toată puterea şi priceperea împotriva acestui duşman primejdios, care-i era mult superior în forţă. Din fericire George cunoştea bine sistemul de luptă al japonezilor, Jiu-jitsu.

Acest lucru îi prinse de minune acuma. Mâna dreaptă a sălbatecului alunecă spre beregata lui. George îi apucă încheietura şi o răsuci cu o mişcare scurtă şi puternică.

Indigenul scoase un strigăt de furie; durerea vie pe care i-o provocase această mişcare îl făcu să uite orice prevedere. Căută înfuriat să apuce pe George iarăşi de beregată, dar acesta îi prinse degetul cel mare.

Iarăşi i-l răsuci cu putere şi sălbatecul scoase un răcnet de durere şi de ciudă. Cu mâna dreaptă nu putea să mai lupte, căci degetul cel mare îi fusese scrântit.

Dar indigenul mai avea mâna stângă şi picioarele. Se aruncă cu genunchii asupra lui George şi durerea ce-i pricinui făcu pe băiat aproape să-şi piardă cunoştinţa. Aceasta părea să fie şi intenţia sălbatecului. Acum mâna lui stângă, care apucase încheietura dreaptă a lui George, o slobozi ca să apuce băiatul de beregata.

Dar slăbiciunea lui George dispăruse. Recunoscu primejdia cu iuţeala fulgerului. Din povestirile doctorului şi ale lui Petre ştia că indigenii de pe insulele Sunda cunosc o mişcare îngrozitoare prin efectele ei.

Apucă repede beregata adversarului, apoi apăsă pe aortă, — şi vrăjmaşul e ucis, ca şi cum ai stinge o lumânare între două degete.

George ştia că în clipa următoare va muri dacă indigenul va izbuti să-şi apropie mâna de beregata lui.

De aceea îşi adună toate puterile, luă o hotărâre disperată şi ridică pistolul cu mâna dreaptă. În momentul în care degetele sălbatecului îi atinseră gâtul, George apăsă pe trăgaci.

O dată cu detunătura, uriaşul indigen, se chirci şi căzu cu toată greutatea peste George. Acesta se trase repede de sub povara-i apăsătoare.

Tânărul se uită cu groază la gaura pe care glontele o făcuse în tâmpla uriaşului, apoi se întoarse repede. Pe insula aceasta îl ameninţau atâtea primejdii!

Indigenii cari se iviseră de după tufişuri erau o mare primejdie pentru Ando, dar şi pentru cei doi Farrow.

Dar când cercetă situaţia, George văzu că Ando avusese grijă de toate. Supuşii cari veniseră cu Rukoo şi ieşiseră la iveală Ia răcnetul sălbatecului fuseseră biruiţi de partizanii lui Ando, cari se strecuraseră în ascuns, pe urma lor.

Căpitanul Farrow se repezi în tufiş şi întrebă repede:

— George, ce s-a întâmplat aici? Am fost nevoit să mă apăr de un sălbatec, care m-a atacat cu putere. Ah, ţi-ai împuşcat adversarul!

— Da, zise încet George, a trebuit s-o fac, căci şi el a vrut să mă omoare. Dar ce face Ando?

— Partizanii săi au biruit pe viclenii însoţitori ai lui Rukoo, acum ţine un mic discurs unchiului sau.

Lui George i se păru că Rukoo se făcuse mai mic. Ando sta acum în picioare în faţa lui şi vorbea răspicat. Glasul lui răsunător trebuie să se fi auzit pe o mare distanţă împrejurul luminişului.

Indigenul înalt şi gras căruia George îi sfărâmase cotul şedea pe jos, lângă cei doi prinţi, se ţinea de braţ şi scâncea încet.

Ando îşi isprăvi discursul. Se întoarse spre desiş, în care trebuie să se fi ascuns o mulţime de indigeni şi strigă câteva cuvinte cu glas puternic.

Atunci se iviră o mulţime de figuri şovăielnice, cari se strecurară prin tufişuri şi se înşirară la marginea luminişului. Şi căpitanul Farrow veni cu George.

Când îi văzu, Ando le făcu un semn, apoi se adresă lui George:

— De două ori am auzit revolverul tău. Ai nimicit pe vicleni, prietene, îţi mulţumesc. Domnule căpitan, e bine că te afli aci ca martor. Am stabilit cu Rukoo ca pretenţiile noastre la tronul tatălui meu să fie rezolvate printr-o luptă

pe care o vom da amândoi aci, în prezenţa supuşilor noştri. Rukoo nu vrea să cunoască taina familiei mele, deoarece ştie că numai oamenii cinstiţi şi cu inima deschisă se pot apropia de dânsa. Acuma, lupta dintre noi să hotărască cine este adevăratul prinţ.

— Ando, dar dumneata ai un drept netăgăduit să pretinzi stăpânirea, zise căpitanul, ce nevoie să mai duci o luptă pe viaţă şi pe moarte?

— Deoarece pretenţiile mele sunt îndreptăţite, şi lupta va ieşi în favoarea mea, zise Ando, liniştit, — e un fel de judecată divină. Lupta va avea loc cu pumnalele.

Zicând acestea, prinţul scoase de la brâu pumnalul cu care omorâse peştele ucigaş. Rukoo îşi scoase vestmântul. Deşi era mai scund decât Ando, părea mai puternic decât acesta.

Dar nu părea să se bucure de această luptă, căci îşi muşca buzele şi aruncă în juru-i priviri de nelinişte. Părea în adevăr să fie o judecată divină; vinovatul era de pe acuma neliniştit şi desigur că-i părea rău că acceptase.

Un indigen bătrân ieşi acum din rând. Ţinu o mică cuvântare celor doi adversari şi spectatorilor dimprejur, apoi pronunţă un cuvânt care părea să fie comanda.

Rukoo sări înainte cu pumnalul ridicat şi dădu lui Ando o lovitură puternică. George abia putu să-şi înăbuşe un ţipăt, căci i se păru că tânărul prinţ nu fusese atent.

Dar, printr-o mişcare a părţii superioare a corpului, Ando zădărnici grozava lovitură. Rukoo se cam zăpăci; atunci lama pumnalului lui Ando sclipi şi Rukoo sări înapoi cu un ţipăt de durere. Pumnalul lui Ando îi însemnase braţul stâng cu o tăietură sângeroasă, de la cot şi până la încheietura mâinii. Rukoo se uită câteva secunde la rană, apoi îl apucă deznădejdea.

Îşi dădea seama că avea de luptat cu un adversar superior. Dar se simţea nesigur, pentru că nu avea dreptate şi ştia că acum se decide soarta, căci nu numai puterea, dar şi prestigiul şi viaţa lui erau în joc.

Cu un răcnet sălbatec şi cu trăsăturile schimonosite de furie, înainta din nou. Braţul stâng, care sângera, îl ţinea acum în chip de scut, Poate că în acest moment nici n-ar fi simţit dacă pumnalul lui Ando s-ar fi înfipt în carnea lui.

Dar tânărul prinţ zâmbi şi se dete la o parte cu o mişcare graţioasă şi lovitura pe care o îndreptase Rukoo asupra lui trecu şuierând prin aer.

Rukoo se împletici din pricina puternicii lovituri în gol. Pumnalul lui Ando străluci iar şi George închise ochii fără

să vrea. Era încredinţat că oţelul sclipitor se va înfige de astă dată în inima falşului prinţ.

Dar Ando nu voia să-şi omoare unchiul. Îl însemnase iarăşi, de la umărul stâng până la brâu.

Câteva clipe, Rukoo râmase ca împietrit. Apoi, cu un răcnet de furie, ce semăna cu răgetul unei fiare, se repezi la nepotul său.

Ando fu nevoit să se apere serios. Rukoo dădea lovitură după lovitură, ca un nebun, cu o forţă pe care furia o sporea şi care făcea din el un adversar de temut.

Dar Ando rămase şi de astă dată calm. Ai fi zis că juca în faţa duşmanului său înfuriat, se ferea de lovituri cu o siguranţă de necrezut şi furia lui Rukoo creştea mereu.

Deodată încercă să apuce pumnalul lui Ando, cu mâna stângă. Bătrânul indigen care juca rolul arbitrului ridică braţele şi se răsti la Rukoo.

Dar Ando ştiuse să se ferească. Făcu iarăşi o mişcare fulgerătoare într-o parte, apoi pumnalul său sclipi în aer şi Rukoo se dete înapoi cu un ţipăt strident. Dar pumnalul său zbură Ia o parte, într-un tufiş de ierburi înalte.

După părerea lui George, Ando câştigase lupta. Sta liniştit şi neatins şi se uita la unchiul său, căruia îi despicase mâna dreaptă cu ultima lovitură de pumnal.

Bătrânul indigen se şi pregătea să ţină un discurs, când Rukoo scoase iar un ţipat, sări în tufişul de ierburi în care zburase pumnalul său şi apucă mânerul strălucitor.

Toţi indigenii scoaseră acum strigăte de indignare. Se vede că Rukoo călcase o lege sfântă a tribului. Dar pedeapsa se şi arătă şi George îşi zise, înfiorându-se, că această luptă fusese în adevăr o judecată divină. Rukoo scoase iar un strigăt, dar de astă dată un strigăt plin de groază. Deodată se ridică în picioare şi se uită ţintă la mâna lui, pe care o ţinea întinsă.

De această mână atârna o panglică lungă şi colorată — un şarpe veninos.

Acum Ando se repezi, ridică pumnalul şi corpul şarpelui căzu la pământ, zvârcolindu-se îngrozitor. Capul însă nu mai atârna de mâna lui Rukoo.

Ando vru să despice cu pumnalul fălcile viperei, dar Rukoo se dete înapoi. Cu mâna de care atârna îngrozitorul cap al năpârcii făcu o mişcare de apărare, se înălţă din tot corpul şi începu să vorbească.

Indigenii făcură feţe-feţe iar unii dintre ei se speriară şi se îndepărtară încet de luminiş.

Când însă Rukoo arătă cu mâna spre Ando, toţi indigenii izbucniră în strigăte de „ura!" Se vede că unchiul, văzându-se în faţa morţii, voise să repare nedreptatea ce făcuse şi le arătase că Ando e adevăratul stăpânitor.

George se uită la Rukoo cu milă. Atunci văzu cum faţa i se schimonosi. Trupul i se chirci în nişte convulsiuni violente, un strigăt îngrozitor, ca un horcăit, se desprinse de pe buzele lui, apoi căzu Ia pământ ca lovit de trăsnet.

Încă câteva convulsiuni, câteva zvârcoliri — apoi se întinse.

— Domnule căpitan, Rukoo şi-a mărturisit vinovăţia, zise Ando, care se apropiase de cei doi Farrow, — a mărturisit că oamenii lui au jurat fals împotriva mea. Acuma eu sunt adevăratul prinţ recunoscut al tribului şi aceasta o datorez dumitale şi lui George.

— Dar te rog, prinţe, strigă Farrow, noi nu ne-am făcut decât datoria. Mă bucur că totul s-a sfârşit cu bine. Acum trebuie să caut să plecăm de aici, fără să ne vadă englezii.

— Puteţi pleca îndată, zise Ando. îmi pare foarte rău că nu puteţi fi mai mult timp oaspeţii mei, dar poate că veţi mai găsi vreodată prilejul. De la supuşii mei am aflat că distrugătorul englez se află la răsăritul insulei, în faţa satului nostru. Puteţi pleca fără grijă.

— Ah, dar suntem nevoiţi să plecăm, zise Farrow, — e foarte posibil ca Englezii să vină încoace. Prinţe, mă bucur că v-aţi reîntors la locul care vi se cuvine.

Ce doi bărbaţi îşi strânseră mâna cu putere. Apoi, Ando se întoarse spre George şi zise:

— Prietene, acum trebuie să ne despărţim. Totdeauna mă voi gândi la tine şi mă voi bucura nesfârşit de mult să te mai revăd vreodată.

— Ando, mă reîntorc cu siguranţă, zise George, mişcat. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Fii fericit în noua ta viaţă!

Cei doi tineri se îmbrăţişară şi George urmă repede pe tatăl său, fără să se mai întoarcă. Când ajunseră la golf, submarinul se ridica încet din apă.

Barca de aluminiu îi duse pe bord, motoarele se puseră în mişcare şi vasul lunecă încet spre larg. George însă rămase în turn şi privi spre insula cea minunată, până când dispăru îndărătul valurilor strălucitoare.

Sfârşitul volumului:
LUPTA PRINŢULUI ANDO

Aventurile nemaiauzite întâmpinate de George în cursul acestei călătorii vor fi descrise în broşura următoare intitulată:
STICLA PLUTITOARE

Lei 25,+ 2 TL = 27,-

TITLURILE PRIMELOR 10 NUMERE

1. GROZĂVIILE MĂRILOR
2. RĂZBUNAREA LUI SATAN
3. LUPTA PRINȚULUI ANDO
4. STICLA PLUTITOARE
5. ÎN GHEARELE PRIMEJDIEI
6. PE URMELE CORĂBIEI NEGRE
7. PRINTRE VÎNĂTORII DE CAPETE
8. CĂPITANUL HENRY
9. INSULA CU STAFII
10. EPAVA MISTERIOASĂ